1 page en langue française

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XIX, Nr. 117, ian.—martie 1972 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

Uniunea Asociațiilor și Instituțiilor Românești din Republica Federală Germania (U. A. R. G.)

Câteva precizări în legătură cu un contra-manifest

La 1 decembrie 1971, exilul românesc din Republica Federală Germania a adresat un manifest-apel către toți compatrioții care trăesc în lumea liberă. Acest manifest-apel, care se limita în a arăta situația catastrofală din țară și repunerea în mișcare a procesului de restalinizare, cu folosirea aceloraşi metode şi pentru atingerea aceloraşi obiective, a aflat unanima aprobare la toţi exilaţii români. De fapt, manifestul-apel a fost subscris de întreaga suflare românească din afara hotarelor țării.

Cum era și de așteptat, acest manifest a produs panică printre acei dela conducerea de partid și de stat. Din nefericire pentru ei, aceștia au comis imprudența să răspundă, anume printr'un fel de contra-manifest, în acelaş format, în aceleaşi condiţii tehnice, tot cu bandă tricoloră, dar cu folosirea caracterelor tipografice cu care „grupul de români de bună credință" scot și revista „Magazin istoric".

Contra-manifestul „românilor de bună credință" nu este semnat. Obligația legală, de indicare a unei edituri și a unei persoane responsabile, nu a fost respectată, deși se pretinde că a fost dat **în Germania,** la 24 ianuarie 1972. Adus dela București în valiză diplomatică, contra-manifestul a fost expediat din München, anume între 27 ianuarie și 12 februarie 1972, în plicuri închise și fără a se indica cine este expeditorul. Adresele folosite la expediere au fost, în primul rând, acelea pe care le posedă „Glasul Patriei", fițuică ce se tipărește tot la „Combinatul Tipografic Casa Scînteei" unde s'a tipărit și contra-manifestul. A fost trimis și la adrese care nu mai corespund, precum și acelora care între timp au decedat.

Șarlatania aceasta de factură securistă, întrunind toate elementele subversiunii — din gaură de șarpe — nu a putut induce pe nimeni în eroare, cei care au primit contra-manifestul recunoscând din capul locului stilul și vocabularul pretinsului grup de români de bună credință.

Conceput la un nivel foarte scăzut, textul acestui pamflet reserist, în care invectivele, calomniile și neadevărurile abundă, nu conține nimic nou. Aceiași placă uzată pe care satrapii instalați la cârma țării o folosesc necontenit dela 1945, placă pe care nimeni nu mai este dispus s'o asculte. Ce ar fi dacă le-am propune acestor „români de bună credință" să publice textele celor două manifeste, cât și rândurile de față, în gazetele lor din țară, lăsând astfel poporului român libertatea să judece?

În manifestul nostru apel dela 1 decembrie 1971 nu erau vizați decât cei câțiva tirani care dețin puterea și nu erau vizate decât serviciile de securitate, cu toate ramificațiile lor, servicii cu ajutorul cărora tiranii se mențin la putere, prin teroare și siluind voința poporului român.

Uitând să pomenească de Canal, de Pitești, Aiud, Suceava, Sighet, Galați, Râmnicul Sărat, de beciurile și de celulele de tortură ale Securității și M. A. I.-ului, autorii contra-manifestului încearcă să-i prezinte pe acei care au fost și continuă să fie executanții ordinelor și directivelor ce vin dela Moscova drept conducători și exponenți ai poporului român. Nu, ei nu sunt nici țara nici poporul, ci străini de neam și de aspirațiile neamului. Ei sunt sclavii unei ideologii utopice, care transformă persoana umană în piesă de mașină, o degradează în cel mai cumplit grad și o privează de toate libertățile.

Trecând la capitolul „realizări", dacă autorii contra-manifestului ar fi dovedit cât de cât că, în ciuda lipsurilor de astăzi în toate domeniile, în ciuda nivelului de trai din ce în ce mai scăzut și în ciuda faptului că întreaga populație este supusă la muncă de rob, economia țării ar avea șanse de însănătoșire, fie chiar și peste câțiva ani, poate că textul lor ar fi fost într'o oarecare măsură plauzibil. Contra-manifestul nu produce asemenea dovezi, el fiind brodat numai pe falsuri și pe minciuni.

Cele ce am spus noi în manifestul-apel dela 1 decembrie 1971, își află dealtfel confirmarea prin câteva întâmplări recente.

1) În cursul lunii decembrie 1971, șeful statului și al partidului a convocat pe toți șefii de sfaturi populare, pentru a le face anumite declarații.

În discursul ținut cu această ocazie, Nicolae Ceaușescu i-a făcut responsabili pe respectivii președinți **de situația alimentară dezastruoasă,** acuzându-i de lipsă de pricepere în gospodărire, dar uitând sa spună că nu „lipsa de pricepere" a provocat dezastrul, ci sistemul de guvernare și de administrație.

2) În februarie 1972, șeful statului și al partidului ține un nou discurs, de data aceasta în fața a șase mii de reprezentanți ai unităților industriale. Ceaușescu le vorbește acestora timp de trei ore despre **dezastrul din sectorul industrial și acel al construcțiilor,** spunând că datorită birocrației și unei serii întregi de „alte greșeli" deficitul pe 1970 a fost **de un miliard de mărci.** Sărind peste bilanțul anului 1971, șeful statului și al partidului a spus că **„dacă se merge tot așa"** în 1972 deficitul va fi de **75 miliarde lei,** adică de 15 miliarde mărci la cursul oficial, cifră uluitoare dacă se ține cont că bugetul anual al țării este de aproximativ 150 miliarde lei. Nicolae Ceaușescu recunoaște prin urmare deficitul catastrofal, dar îi face răspunzători pe . . . muncitorii ținuți să lucreze ca robii. Trebue să mai amintim că puterea de cumpărare a salariului lunar a unui muncitor calificat în RSR este de 250 mărci germane, adică salariul pe 3 până la 4 zile al unui muncitor german? Nu suntem oare îndreptățiți să-i întrebăm pe autorii contra-manifestului cărora le place să vorbească despre „înălțări de fabrici": **cui** folosește această industrie, care a adus la sapă de lemn pătura țărănească?

3) Că desvoltarea industriei a fost greșit planificată o dovedește faptul că, la sfârșitul anului 1971, echipa de conducere a hotărît să se pună accentul pe industria chimică și aceea a construcțiilor de mașini, **singurele** care ar prezenta oarecare rentabilitate. Dar ce se întâmplă atunci cu combinatul metalurgic dela Galați, prevăzut pentru o capacitate de 5 milioane de tone? Dar cu alte investiții în domeniul industriei grele, care au costat sute de miliarde?

4) La sfârțitul lui februarie 1972, actualul membru al comitetului executiv al CC-ului, Cornel Burtică, pe atunci ministru al comerțului exterior, adresează o scrisoare Dlui Gaston Thorn, președinte în exercițiu al Comunității europene, exprimând în această scrisoare dorința RSR-ului de a se „apropia" de Piața comună europeană, dar cerând în acelaș timp ca România să beneficieze de „preferințele generalizate", adică să fie tratată drept țară a cărei economie este subdezvoltată. În acest document, guvernul republican recunoaște **oficial** că, datorită sistemului și planificărilor, **economia României a ajuns la nivelul celor mai înapoiate țări africane.**

— Pe plan de politică externă, două manifestări recente sunt deasemenea concludente:

a) La începutul anului 1972 s'au întrunit la Praga șefii partidelor și guvernelor statelor din Pactul dela Varșovia. În comunicatul final care a fost dat cu această ocazie s'a recunoscut, odată mai mult, actuala stare de fapt din Europa răsăriteană, adică supremația sovietică a fost din nou confirmată. Comunicatul respectiv a fost semnat și de Ceaușescu și de Maurer.

b) Și tot la începutul acestui an, miniștrii forțelor armate ale acelorași state s'au întrunit la Varșovia, hotărînd intensificarea pregătirii militare și o strânsă colaborare între comandamente. Hotărîrea aceasta este semnată și de Republica Socialistă România, care chipurile urmează „propriul ei drum" și încearcă să se apropie cât mai mult de țările occidentale.

Nimeni nu poate tăgădui că regimul dela București ar vrea să aiba legături mai solide cu anumite țări „capitaliste", dar numai și numai din dorința de de a avea astfel posibilitatea să-și redreseze economia, astăzi falimentară.

România are nevoe de noi credite, pe termen lung. Aceste credite nu pot veni decât din țări occidentale, care țări însă nu mai sunt dispuse să acorde asemenea credite unui stat al cărui sistem economic și politico-social este în totală derivă, sistem care nu inspiră nici încredere și care nu poate oferi nici siguranța necesară. Ziua când acest sistem se va prăbuși se apropie. Ea va sosi mai curând decât bănuiesc cei dela București și uneltele lor din străinătate. La scadență, vor fi chemați și unii și ceilalți la răspundere și la judecată, oricât vor încerca ei atunci să intre în „gaură de șarpe", după metoda pe care o folosesc astăzi scoțând pamflete anonime.

În Germania la 27 martie 1972.

Gh. Agrita-Acrivu
Secretar-general al Comitetului de Conducere U.A.R.G.

I. V. Emilian
Președinte al Adunării Generale U.A.R.G.

Îmbuibare și lașitate politică

Nu! Nu suferim în van. Suferim doar noi pentru că noi suntem singurii care riscăm. Și noi riscăm pentru toți lașii care nu riscă nimic. Domnul aibă milă de noi!

Georges Bernanos.

În ianuarie, gonit de frigul și întunericul Septentrionului am coborît iar pe drumul caravelelor, către Gran Canaria, unde iluminatul căpitan Cristobal Colón a ascultat ultimul serviciu divin înainte de a se avânta către „Indiile occidentale".

Am plecat disponibil, fără planuri ori prejudecăți, doar cu gândul la soarele insulelor fericite și, în bagaj, cu o singură carte: vulcanica revărsare de ieremiade **(Français, si vous saviez)** a lui Georges Bernanos.

Anul trecut, pe stânca Tenerifei, hazardul lecturilor m'a făcut să descopăr sufletul eroic, din altă lume, al piloților Kamikaze. La Playa del Inglés, nu departe de saharianul deșert din Maspalomas mi-a fost dat să vin în contact cu o realitate a cărei existență nu o bănuiam. M'am trezit deodată în mijlocul unei micro-Germanii, căci toată coasta orientală a Gran Canariei este un șantier uriaș de colonizare. Încurajați de avantaje fiscale excepționale, bogații cetățeni ai Republicii Federale își construiesc blocuri, vile, hoteluri, bungalowuri. Oricine mă poate întreba: ce e rău în aceasta? Niciunul, pentru cel care nu privește mai departe de vârful nasului. Eu am făcut-o și m'am îngrozit.

I-am văzut, în elementul lor, pe acești **Auslands Deutsche** și priveliștea mi-a paralizat capacitatea de a mă indigna și svâcnetul greței care ușurează..

Am trăit două săptămâni în mijlocul acestor Germani care au pierdut războiul, au câștigat pacea și sunt pe cale să-și rateze viitorul. Fără menajamente: erau niște animale Brechtiene care par a avea drept deviză: **Erst kommt das Fressen, dann kommt die Moral** („Întâi vine haleala și apoi morala"). Nu era printre ei un individ peste 25 de ani, sub 90 de kg. Preocuparea permanentă a tuturor era îmbuibarea. Nisipul era acoperit de colaci de osânză super-Rubensieni iar chaise-longue-urile trebuiau consolidate pentru a nu ceda.

Unde vreau să ajung? Aici. Mi-am închipuit sunarea mobilizării pentru apărarea libertății acestei Europe rănite de moarte, căreia toți îi datorăm o viață. Și n'am putut să „văd" serviciile de manutanță procurând uniforme și centiroane de minimum 1,60 m circonferință pentru echiparea acestor imagini vii ale reclamei de pneuri Michelin. Și, halucinând mai departe, încercam să le observ sforțarea de a se „strecura" prin turela unui tanc! Și mă întrebam cum s'ar rostogoli aceste baloturi sferice peste buza tranșeelor cu traista de grenate la șold, când, astmatici, nu puteau urca, fără să gâfâie treptele scunde și prietenoase ale falezei?

Flash-back: îmi răsună în urechi un cântec din 1941, ieșit din acel folklor spontan, naiv și pur al marelui nostru război anti-bolșevic:

Șapte cepe'ntr'o basma
Ș'am plecat la Moscova . . .

Nu știu dacă eroii căzuți la Dalnic, în fața Odesei, la Sebastopol, la Stalingrad și în Caucaz s'au bucurat de onorurile unei autopsii. Dar, desigur că dacă li s'ar fi deschis stomacul celor care au înghețat cu mâinile încleștate pe mitralieră pentru apărarea integrității câtorva pogoane de pământ din patria depărtată, s'ar fi găsit un boț de mămăligă și un bulz de brânză.

Fac un rapid salt mintal la piloții Kamikaze, care în ajunul ultimului picaj gustau un pumn de orez, o lingură de puré de fasole și un păhărel de sake. Și, impenitent, traduc în engleză cele două versuri de mai sus:

Seven onions in a handkerchief
And we are off to conquer Moscow . . .

Care general american n'ar rămâne trăsnit în fața acestui „sistem de aprovizionare"? Căci imbecilii care fac războaie de oameni bogați își închipuie că victoria depinde de faptul dacă tonajul bunătăților destinate burții egalează pe cel al napalmului. Și iată că „băieții" nu pot câștiga o bătălie în Viet Nam. Nu le lipsește guma de mestecat ci credința care mută munții din loc. Nu, ei n'au auzit de victoriile de la Mărășești, Oituz și Târgul Ocnei, câștigate pe stomacul gol, în cămăși și cu patul puștii căci gloanțele se terminaseră — ori, vorbind ca Herodot, „cu mâinile și cu dinții".

Mă rotesc în jurul acelorași probleme, concentric. Și aud urcând, din adâncimile copilăriei, îngrozitul comentar: „să-l ierte Domnul; a murit îmbuibat!". Ori: „l-a iubit Cerul; a murit în postul Paștelui". Și, imediat fac altă asociere: să fie hazard faptul că, în ajunul marilor bătălii, voievozii noștri posteau și se împărtășeau?

Dar să ne întoarcem la prototipii unei Germanii, biruitoare în ale materiei. Brusc mă gândesc la „planul Morgenthau" care preconiza strivirea materială a Reichului. Până acum l-am considerat o monstruozitate ieșită din creierul răzbunătorului animat de neostoită ură talmudică. Dar din noua perspectivă văd altfel lucrurile.

Germania prosperă se auto-distruge prin îngurgitarea nesocotită de calorii și colesterol. Asceza pe care i-ar fi impus-o „planul Morgenthau" ar fi salvat-o. Yukio Mishima nu raționa altfel în ce privește rezultatul atins de biruința economică a Japoniei.

După atâtea premize îmi este îngăduit să trec la generalizări.

Obezul e un laș potențial, iar robul bunurilor materiale e gata la toate compromisurile pentru a păstra agonisita. Și atunci . . . un Willy Brandt nu este oare figura de proră a unei Germanii reale, care se sinucide prin bună stare? Renunță la principii pentru a conserva averi. Iar dacă Germania este distrusă pe dinăuntru, prin ciroză și obezitate, restul Europei nu este deja supus Rusiei — așa cum stă scris de două secole în testamentul fals sau veridic al lui Petru cel mare?

Nu mai fac transpunerea acestor idei pe planul exilului românesc; oricine poate numi otrepele care au trădat idealuri în care, de sigur, n'au crezut niciodată, de dragul burții și al chimirului. Dar aș vrea să fac o aluzie, fie și fugară, la mentalitatea multora din exilații recenți. Patima lor devoratoare de căpătuire și câștig — masiv, rapid și prin **orice** mijloace — mă înspăimântă. Și mă gândesc, fie-mi iertat, la tânărul ce am fost, care acum 21 de ani sosea la Paris mistuit de un foc lăuntric, obsedat de ultimul mesaj ce auzise la București: „Dacă ne vei uita fii blestemat!" Cobora la Gare de l'Est, unde îl aștepta Marcel Fontaine, cu cămașa de pe el și cu operele lui Shakespeare sub braț, în care găsise reazim în orele de disperare. Și nu s'a gândit o clipă, nici atunci și nici acum, la achiziționarea bunurilor pieritoare. Glasul lui Marcel Fontaine îmi răsună mereu blând și totodată poruncitor în urechi: **„Restez toujours fidèle au jeune homme que vous avez été, à celui qui débarquait à Paris les mains vides de tout bagage. Ne trahissez jamais la flamme qui brûlait dans vos yeux, car la foi que vous apportiez avec vous est une chose infiniment plus précieuse que tout ce que vous pourriez acquérir dans cet Occident riche qui a perdu son âme".**

Nu, nu l-am trădat pe tânărul ce am fost; el trăiește integral în bărbatul de azi cu tâmple argintii. Elanul și, până la un anumit punct, candoarea sa, sunt intacte.

Dacă aceste rânduri îi vor face să zâmbească ori chiar să râdă cu hohote pe mulți imbecili instalați și puternici, le voi răspunde că puțin îmi pasă. Nu-mi va fi niciodată rușine de romantismul meu — „desuet" pentru unii — căci e un har neprețuit. Și numai eu pot gusta bucuria de a-i poseda secretul.

E. LOZOVAN

„. . . Totdeodată vreau să-mi exprim mulțumirile mele pentru frumosul și utilul manifest-apel UARG, pe care l-am primit acum câteva zile prin d. prof . . . L-am trimis prietenilor de pretutindeni, odată cu urările de Sf. Sărbători.

Vă rog să mă credeți că am rămas emoționat pentru că apelul întrunește toate năzuințele noastre, a celor fără țară; este de fapt un testament politic care trebue să fie purtat ca o icoană în inima fiecărui român.
M. R. Copenhaga, Danemarca"

*

„. . . Și pentru cei care în lupta amară cu MARELE EXIL își mai pierd câteodată curajul să rămâneți și de aici înainte aceiași stâncă de neclintit, aceiași stea călăuzitoare . . . S. D. P. München, Germania"

IOANA HERESCU
(† 12 ianuarie 1972)

Cum să separ afecțiunea, discreția și datoria de a consemna trecerea din această lume a Ioanei Herescu?

Nu pot spune prea mult dar nici prea puțin.

A fost fiica și imaginea întreagă a lui N. I. Herescu, ultima descendentă a unei ilustre familii prin care se stinge o ramură din filiația Elenei Doamna, soția lui Matei Basarab, sora lui Udriște Năsturel din Fierăști. Ne-am întâlnit și ne-am legat, fără posibilitate de ruptură, acum 20 de ani.

Viața și, acum, moartea ne-au despărțit, dar pura noastră amiciție va dăinui atât timp cât eu îi supraviețuiesc și o port în adâncul inimii cu jarul pieritor al condiției noastre omenești.

Nu pot pune pe hârtie tot ce m'a atașat de Ioana: anii studenției la Strasbourg, întâlnirile sporadice pe meridianele Europei, momentele de suferință comună, ca acela al dispariției prea iubitului ei tată.

Îi revăd silueta elegantă la ultima noastră cină din restaurantul italian de lângă Trafalgar Square, când mi-a făcut darul împovărat — așa e adevărata prietenie — de a-mi confia răul ce o mina. N'am clipit din ochi, pentru că **aceasta** era atitudinea pe care Ioana o aștepta de la mine.

Bănuiam tacit amândoi că va mai trăi câțiva ani „en sursis", dar relațiile noastre au continuat să fie aceleași — fără nicio lacrimă, fără niciun scâncet.

Când ceasul cumplit al socotelilor ultime s'a apropiat mi-a scris liniștită, cerându-mi sfatul pentru punerea în ordine a datoriilor pământești. Corespondența Ioanei, pe care o voi mai citi o dată, înainte de a o distruge — așa a fost convenția discreției dintre noi — este de o tărie antică. Și totuși ea conține mult mai puțin decât ce rămâne zăvorît în străfundurile sufletului meu.

Ultimul mesaj „après moi le sommeil" e simbolizat de pasărea lui Max Ernst, urcând spre zenith: „după o lungă, trainică și prețioasă prietenie, te sărut cu toată dragostea".

Cei care n'au cunoscut farmecul și demnitatea Ioanei Herescu să afle măcar azi eroismul ei. Timp de 18 ani a apărat la BBC cauza libertății românești, fără compromis dar mai ales cu un devotament pentru care nu există calificativ. Și a făcut-o până în momentul când porțile albe ale clinicii s'au închis separând-o de noi. Astfel și-a făcut datoria strănepoata ultimului Mare Ban al Craiovei.

Iar noi ar trebut să plângem numai de rușine dacă am fi nedemni de un asemenea exemplu.

E. LOZOVAN

„Citind apelul UARG, un grup de refugiați români din campul Padrigiano-Triest, Italia vă trimit mesajul lor de simpatie și adeziunea lor totală la textul acestui apel. Citirea apelului a fost pentru noi prilej de înălțare sufletească. El ne-a dat curaj și certitudinea că cei pe care i-am lăsat în țară nu au fost uitați."

*

„Alăturat vă trimit un check în valoare de 25 dolari US ... mulțumindu-vă pentru încrederea și paciența pe care ați avut-o față de mine la plătirea abonamentului. Bunul Dumnezeu să vă ajute ca să apărați tot ce este folositor Neamului nostru răstignit și să condamnați tot ceeace este spre răul acestui neam. I. A. USA"

*

„Vă trimit 100 dolari, 20 pentru ziar și 80 pentru o nouă serie de cărți postale care să reprezinte pe ostașii români care au luptat până în Caucaz și până la Volga în cel de-al doilea război mondial. Să nu-i uităm și să le spunem și celor mai tineri, care n'au avut ocazia să citească adevărata istorie a României, cum au luptat Valahii ca să apere țara și Europa de hidra bolșevică. S. M. Chicago, USA"

*

„Am primit Stindardul cu apelul UARG și chipul lui Nicolae Paulescu, despre care noi, medicii mai tineri, i-am auzit povestind pe colegii mai bătrâni, foștii elevi ai acestui mare savant și stegar al luptei pentru dăinuirea elementului românesc în propria lui țară. Stindardul este unic în felul lui și va intra în istoria neamului ca o exemplară manifestare de voință și de hotărîre a adevăratului exil românesc.

N. M. New York, USA"

*

„Dragă Stindardule, te citesc cu nesaț și mi se încălzește inima aflând din slova ta scrisă că se mai găsesc oameni care nu sunt dispuși să se plece în fața potrivnicilor de tot felul, a nepăsării celor îmbuibați și a inconștienței guvernanților din mai toate țările occidentale. Dumnezeu să vă ajute! Subscriu apelul organizațiilor din Germania pentru ultima lui literă.

D. G. New York, USA"

Omenia lui Sever Pop

E datorie sacră a celor vii să-și amintească de cei morți, să le apere memoria, să le împlinească menirea curmată de un destin protivnic și să pună toată magia dragostei în evocarea figurii lor, care îi poate readuce printre noi, fie și pentru o clipă, cu toată căldura ființei de carne și sânge ce au fost.

De curând prof. T. Onciulescu a evocat sobru și documentat silueta masivă de savant și patriot a lui Sever Pop („Bună vestire" 1971). Pe de altă parte d-na Alexandra Sever Pop, venerabila văduvă a dispărutului, care în răstimp de zece ani a publicat două volume de scrieri — fapt care nu poate fi clasat decât în categoria eroismului — a răspuns unei recenzii meschine tipărită în ciudata „Revista a scriitorilor români" în care se întâlnesc cele mai eteroclite condeie, mascate de cele mai perfide intenții și abjecte piruete.

Cei care mi-au urmărit scrisul știu că nu sunt omul care fuge de răspunderi. Când eram cu zece ani mai tânăr am scris un necrolog ce a fost judecat nedrept sau, în orice caz, mult prea sever. Dacă am comis o greșeală în mod public, tot public o voi repara. Voi scrie deci articolul pe care Sever Pop savantul îl merită. Eu, care i-am stat atât de aproape mulți ani pot pune pe hârtie ce a însemnat contactul cu acest om a cărui principală caracteristică era dinamismul contagios. Lenevia spirituală nu era posibilă în prezența lui Sever Pop pentru că el o exorciza.

„Despărțirea" mea de maestrul de la Louvain a fost un eveniment dureros; nu voi intra în detalii vane. Fie doar spus că în momentul când l-am știut bolnav și condamnat i-am scris iar. Mi-a răspuns de pe patul de spital. În fața Judecătorului Suprem ne-am împăcat și ne-am iertat, putându-ne prezenta — el ieri și eu mâine — fără umbră pe răbojul conștiinței.

Deocamdată voiesc să consemnez aici ce a însemnat pentru mine Sever Pop omul, pe care îl așteptam cu nemărginită bucurie la Gare du Nord cu ocazia fiecărei vizite la Paris, același care la rându-i mă adăsta la Louvain cu părintească dragoste.

Nu pot ilustra mai bine această **omenie** care a fost virtutea cardinală a lui Sever Pop decât evocând un fapt care îl privește pe celălalt om de elită, care își are locul neclintit în amintirea mea: N. I. Herescu.

Pe scurt: elevul, asistentul și amicul — cum este numit într'o prefață — lui N. I. Herescu a dirijat împotriva lui o campanie pe care nici moartea maestrului n'a istovit-o. Această tenacitate în rău înspăimântă: încă acum câțiva ani, celor care treceau pin Lisabona li se punea sub ochi „dosarul" calomniei.

În 1951 campania culminase pe toate planurile: profesorii Sorbonei fuseseră puși la curent cu detalii „croustillante" despre viața **omului** Herescu, iar lumea științifică era asmuțită împotriva **savantului.** În același timp „colegii" români nu stăteau cu mâinile în sân . . . căci și le frecau de bucurie pentru „dezonorarea" lui N. I. Herescu. Dar Sever Pop a reacționat după îndemnul inimii și al conștiinței. În acele momente propria lui situație nu era ușoară și, desigur, de aceea l-a înțeles așa de bine pe hăituitul său coleg. Abea terminase „Dialectologia" — scrisă într'o mănăstire italiană — iar la Louvain funcționa încă în calitate de „profesor invitat". În mintea sa însă germinaseră marile proiecte cărora nu i-a fost dat să le consacre decât vreo zece ani de viață.

Celelalte reflecții schimbate de cei doi savanți, abea dacă au nevoie de a fi subliniate. „Sistemul" Kominternului funcționează și azi, ca acum 20 de ani, ca acum o jumătate de veac.

Zoil avea să-și termine cariera — în cursul căreia stătuse și de straje la căpătâiul lui Carol II și sărutase mâna Magdei Wolf — elogiat și cu poză în „Glasul patriei", după o vizită oficială la București. Sever Pop și N. I. Herescu se stinseseră, la câteva luni unul după altul, pe singurele baricade imaginabile, ale onoarei fără subterfugii.

Din exemplul lor generațiile de mâine vor avea mult de învățat căci ar fi cutremurător ca ele să nu poată face decât statistica uriașă a mișeliilor.

Dar nasc și în România oameni. **E. L.**

„Sunt născut în 1944, anul trădării . . ."

Ne pare nespus de rău că nu putem publica **toate** scrisorile pe care le-am primit în legătură cu faimosul contra-manifest al „unui grup de români de bună credință". Redăm mai jos doar două luări de poziție dela refugiați care au părăsit țara nu de multă vreme:

„Către comitetul de conducere UARG.

Stimați compatrioți!

Am citit cu mare atenție, cu multă simpatie și cu multă mulțumire sufletească apelul Dvs și inima-mi s-a bucurat că se mai găsesc oameni care luptă cu eroism și care arată lumii întregi starea de ruină în care a ajuns țara și drumul plin de spini și de umilințî străbatut de neamul nostru de 25 de ani și mai bine.

Noi, acei care vă primim scrierile Dvs vă mulțumim și vă felicităm pentru felul cum înțelegeți a vă duce nobila misiune pe care v-ați luat-o, aceea de a sta în slujba unui popor încătușat care nu are posibilitatea să exprime ce gândește și ce vrea. Ar fi bine ca, cel puțin Dvs, să scrieți și despre jafurile făcută de armata roșie, dela ocuparea țării și până în prezent, jafuri etichetate drept comerț pe baza „diviziunii muncii socialiste."

Interpușii ocupantului, care propăvăduiesc slogane de independență, au semnat actele de vânzare definitivă a Basarabiei, a Bucovinei și a unei părți din Moldova, fără să scoată nici un cuvânt de protest când sute de mii de frați din acele teritorii naționale au fost strămutați în stepele Siberiei.

Cu ajutorul baionetelor rusești, cârmuitorii de astăzi s-au instalat la putere și au tăcut chitic când mamele și surorile noastre au fost violate de cotropitorii roșii. Crimele au continuat, în cele din urmă conducătorii comuniști omorându-se între ei. Ei singuri au arătat cum Foriș și Lucrețiu Pătrășcanu au fost uciși în celula închisorii și nicidecum „executați" cum tot ei comunicaseră inițial. Câți oameni au pierit în lagărele de muncă câți au pierit de mizerie, de epidemii și de gloanțe dela 23 august 1944 încoace? Sute de mii, poate un milion, poate chiar două milioane . . .

Așa stând lucrurile, cum își pot oare închipui politrucii care și-au luat acum numele de „grup de români de bună credință" că ne mai pot zăpăci pe noi, pe acei care am îndurat pe propria noastră spinare toate „transformările" și toate „realizările" cu care ei se laudă în fițuica lor tipărită acolo unde se tipărește întreaga maculatură comunistă.

Vă rog să-mi îngăduiți să le răspund și eu acestor criminali care-și arată colții acum și în lumea liberă, bizuindu-se probabil pe bandele de spioni și de diversioniști cu care ne-au împânzit în ultima vreme.

În fițuica lor, ei vorbesc de „sute de orașe noi, de noile cartiere și de sute de mii de locuințe noi" Ei bine, cu excepția căpeteniilor comuniste care și-au construit pretutindeni vile și palate, cetățeanului de rând îi este imposibil să-și poată procura materiale de construcție, dacă vrea să-și construiască o casă a lui. Materialul de construcție este și el „dirijat" și se vinde la particulari la prețuri pe care nimeni nu are de unde să le plătească. Față de necesități, statul socialist nu construiește decât un număr infim de locuințe pentru populație. De construcțiile proprietate particulară beneficiază în primul rând acei „cu funcții de răspundere," adică acitiviștii de partid, supraveghetorii robilor din producție și rudele acestor două categorii.

Atacurile la adresa autorilor Apelului UARG, dnii I. V. Emilian și Gheorghe Agrita-Acrivu, nu pot decât să-i onoreze pe acești militanți anticomuniști și protagoniști ai „războiului rece", cum îi numește contra-manifestul bolșevic. Să nu ne mai spună politrucii că acești doi oameni sunt sprijiniți de „cercuri interesate" și de „servicii speciale." Ei sunt într'adevăr ajutați, **dar de noi,** de pribegii cei mulți care am trăit sub regimul comunist în țară și care am învățat să cunoaștem oamenii și să deosebim adevărul de minciună.

Nu am cunoscut nici pe legionari și nici pe cuziști. Pe vremea aceea eram mic copil. Când au năvălit Rușii în țară eram mai mare și-mi amintesc prea bine toate atrocitățile comise de ei. Pe satrapii de astăzi i-am cunoscut însă prea bine și de pe urma lor am suferit zi de zi, în armată, la locul de muncă, în blocul de locuit, în puținul timp liber și pe stradă. Le-am spus și le spun în fiecare zi compatrioților mei americani ce înseamnă să trăiești într'o țară care zace sub apăsarea unui partid care nu este decât executantul poruncilor date din Kremlin. Le-am spus și le spun noilor mei compatrioți americani că **minciuna** stă la baza doctrinei comuniste și că tot ce spun comuniștii nu-i decât minciună.

În țara subjugată apar zilnic statistici și articole kilometrice despre „realizări" și despre „îmbunătățirea nivelului de trai." Realizarea pe care oricine o poate constata este sporirea considerabilă a efectivelor de securiști, de informatori și de băgători de seamă. Cât privește nivelul de trai, acesta se poate constata la cozile pentru ceapă și mălai, în îmbrăcămintea oamenilor și se poate ceti pe fețele obosite și triste pe care le întâlnești la tot pasul. Nici picioare de porc sau carne care altă dată se arunca, nu găsești nicăieri să cumperi. Nu-s cartofi, nu-s zarzavaturi, nu-i nimic. Mai totdeauna când ceri bere, ți se spune că „s'a terminat". (urmare în pag. 4)

„. . . Am primit uneori excelentul Dvs ziar STINDARDUL. Păcat că nu apare mai deseori! Am primit la fel și apelul Dvs, apelul UARG-ului. M-am întristat mult, văzând și simțind destinul nostru tragic. Voi căuta, în măsura modestelor mele mijloace, să vă ajut, atât cât pot. Am răspândit tot materialul trimis, atât în USA cât și în Canada. Conținutul Apelului este foarte documentat. Apelul este un avertisment. Sper ca cei din Exil să învețe ceva din el."

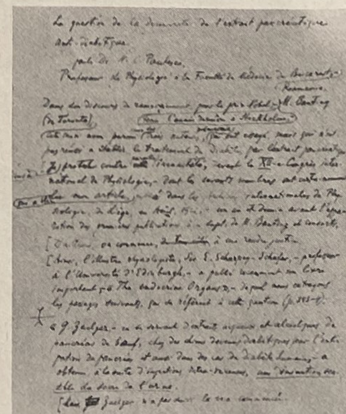
C. P. Pittsburg, USA

Trandafirul Erihonului

Într'o oază sahariană a poposit,
la umbra palmierilor,
în susurul fântânilor,
un ghemotoc spinos.
S'a cuibărit într'un colț
și a început să soarbă nectarul visat
în zilele de arșiță.
Peste câteva zile, umilul smoc de câlți
se desfăcu în flori învoalte.
Foșnind superb, din corolele lanceolate,
trufașii palmieri se răstiră
la trandafirul Erihonului:
— Venetic, purtat de vânturi,
îți dai seama că tot ce ești ne-o datorezi nouă?
Ai înflorit în umbra noastră,
te-ai bucurat de apă — binecuvântarea deșertului —
care e darul nostru.
Trandafirul Erihonului tremură,
scuturându-și petalele:
— Măriți stăpâni ai acestei oaze,
nu mă acuzați de nerecunoștință!
E drept că sunt un biet pribeag:
m'am născut departe, la capul Guadarfui.
De acolo am călătorit,
agățat de coama cămilelor,
ori purtat de vânturile deșertului,
în Liban, în Sinai..
M'am oprit o clipă și în oaza
lui Alexandru Machedonul, fiul lui Amon,
m'am odihnit trudit în imperialul El Djem.
Am trecut prin Marrakesh
până am ajuns aici, la Ifni.
Sunt sărac,
afară de parfumurile mele de o zi
nu vă pot dărui nimic.
Dar așa a fost voința lui Allah.
Când se ridică vânturi mari,
eu mă ghemuiesc într'un smoc de lână,
și strâng în mine:
mărturiile trecutului,
speranțele viitorului.
Voi sunteți înalți, puternici,
cu rădăcini adânci,
stăpâni ai acestor fântâni dătătoare de viață.
Allah să vă binecuvânteze
pentru sălașul ce mi-ați dat.
Dar nu știu, zău,
dacă ați fi în stare să țineți piept
unui destin prea dur..
Și abea tăcu trandafirul,
că nisipul deșertului se ridică în trâmbe șuierătoare.
El se închise iar în găoacea lui sferică.
Palmierii priveau disprețuitori
la dunele mișcătoare,
care, de astă dată, acoperiră oază și fântâni.
Trandafirul Erihonului,
rostogolit de nemilosul simun,
ajunse la Tamanraset.
În altă umbră,
la alt adăpost,
înflori din nou
și, bucuros,
dărui iarăși tuturor
parfumurile sale.

E. L.
Playa del Inglés
Gran Canaria, ianuarie 1972.

La question de la découverte de l'extrait pancréatique anti-diabétique
par Dr N. C. Paulescu,
Professeur de Physiologie à la Faculté de Médecine de Bucarest
Roumanie.

Fotocopia unui manuscris a savantului român N. C. Paulescu, descoperitorul insulinei. Este vorba de prima pagină a unui raport tocmai în legătură cu această descoperire.

Vom reveni.

Cum nu vii tu, Țepeș Doamne...

ca punând mâna pe ei,
Să-i împarți în două cete: în smintiți și în mișei,
Și în două temniți large cu de-a sila să-i aduni,
Să dai foc la pușcărie și la casa de nebuni!

Eminescu

Eram la curent cu exhibițiile pseudo-științifice ale d-lui Radu T. Florescu, dar nu-mi închipuiam că ar putea merge atât de departe și așa de fără măsură.

În „International Herald Tribune", din 10 ianuarie 1972, se afișează în mod senzațional, în dauna istoriei românești și a adevărului. E vorba de prezentarea în „avant-premieră" a studiului despre Vlad Țepeș cu care ne amenință de câțiva ani. De co-echipierul său, dl Raymond McNally, nu mă voi ocupa: un American are voie să fie cretin când se ocupă de istoria Europei.

Titlul e gen „ghost-story": „Adevăratul Dracula face de râs ficțiunea". Dl. R. T. F. pretinde că s'a apucat de studiu acum 4 ani, adică în 1967–68, când a făcut legătura între romanul lui Bram Stoker, filmul lui Bela Lugosi, istoriile germane și slave medievale și voievodul muntean.

ABC-ul oricărei investigații este consultarea bibliografiei anterioare — pentru a nu descoperi a doua oară firul de tăiat brânza — și ca un corolar, semn ireproșabil al probității, menționarea ei.

Dl. R. T. F. nu face nici una nici alta. Iată, cronologic, situația problemei până la acea dată:

B. P. Hasdeu, **Filosofia portretului lui Țepeș. Schiță iconografică,** București, 1864, republicat în 1937 **Scrieri**, II.

I. Bogdan, **Vlad Țepeș și narațiunile germane și rusești asupra lui,** 1896, republicat în 1968.

F. Brânzeu, **Vlad l'Empaleur dans la littérature turque,** „Revista istorică română" 1946.

J. Striedler, **Die Erzählung vom walachischen Voivoden Drakula in der russischen und deutschen Überlieferungen,** „Zeitsch. slav. Phil." 1961.

G. Nandriș, **The historical Dracula,** „Comparative literature studies" 1966.

Ultimul titlu constituie ceea ce se numește o **lucrare** exhaustivă. Pentru multă vreme, până la noi descoperiri, opera sobră și documentată a marelui învățat bucovinean nu poate fi nici neglijată nici înlocuită. Dl. R. T. F. nu numai că o trece sub tăcere dar își atribuie elementele originale pe care aceasta le conține. Astfel pretinde că a „descoperit" portretul lui Vlad Țepeș din castelul Ambras, de lângă Innsbruck. El este menționat de Grigore Nandriș (p. 392) care, afară de gravura publicată de Engel și analizată magistral de Hasdeu, mai cunoaște altă imagine din Colecția Regală Suedeză.

Dl. R. T. F. a mai „descoperit" și mormântul voievodului de la Snagov. „Tout est dit et l'on vient trop tard": în 1931–32 Dinu V. Rosetti a făcut săpături arheologice și a identificat hainele și podoabele voievodului. Îi lăsăm d-lui R. T. F. „ingeniozitatea" explicației privind neconservarea osemintelor — după 5 secole într'o gropniță umedă — Vlad s'a transformat în vampir!

Iată dovedită, în două puncte majore, lipsa de probitate a d-lui R. T. F. care își ascunde izvoarele, se împodobește cu meritele altora și falsifică datele achizitionate definitiv de istoriografie.

Când scrie că „fiind Român este normal să fie superstițios" îi răspundem scurt: **speak for yourself Mr. Florescu!** Dar atunci când pretinde că „terorismul lui [Vlad] era excesiv chiar pentru epoca sa" și că acesta „suferea de o nebunie periodică și avea obsesia să tragă oameni în țeapă din când în când" trebuie să-l punem la locul lui pe impostorul care își dă aiere de istoric făcând tapaj de primadonă.

Mai întâi Vlad nu este inventatorul „trasului în țeapă"; e vechi obicei oriental, atestat la Perși de Herodot (I, 128; III, 132, 159). Chiar lui Ștefan cel mare i se atribuie înțăparea unor soli tătărași și prinși turci.

Dar când vorbești de „terorismul lui Vlad" **excesiv** chiar pentru epoca sa, dovedești nu numai inconștiență ci si nulitate intelectuală. Cum? Contemporanii lui Ivan cel groaznic — prin care a pierit în temnițele Kremlinului dulcea domniță Oleana, fiica voievodului moldovean — se îngrozeau **numai** de „ororile" lui Dracula?

„Istoricul Europei orientale" cum se pretinde sforăitor în fața pastramagiilor americani, n'a citit, nu a tremurat pe paginile cronicii lui Phrantzes descriind căderea Constantinopolului și măcelărirea creștinilor? Eu unul mă întorc mereu la acea teribilă epopee, în care ni se relatează cum împăratul Constantin Dragases, însoțit de curte și popor, s'a dus la Sf.ta Sofia și s'a împărtășit în ajunul marei bătălii. Încălțat cu botinele de purpură s'a urcat pe metereze și a căzut alături de Giustiniani și ultimul grup de luptători ... pentru că numai **așa** putea să-și încheie viața ultimul basileu al imperiului creștin. Dar jupuirea de viu a lui Manuel Comnenul, refugiat la Trebizonda, nu este un fapt la fel de oribil și exemplar? Nu pentru Osmanlâi și dl. R. T. F., firește. Dar căderea Mangupului, precedând pe cea a Chiliei și Cetății Albe, refugierea Venețienilor și a Genovezilor în Moldova nu-l mișcă deloc pe dl. R. T. F., dacă a gustat și el un strop din amarul exilului? Pribegirea Cantacuzinilor la Cipru, în timp ce sângele curgea gârlă în Cornul de Aur nu merită o lacrimă evocatoare? În schimb merită compătimire cei 20.000 de Turci înțepați de „nebunul" Vlad-Vodă, pentru mântuirea țării sale?

Dacă e așa dl. R. T. F. are un predecesor de tristă memorie: Critobul Imbriotul, Bizantinul renegat care a scris elogioasa biografie a lui Mahomed, ucigașul a lor săi.

Schimbând lumina ne izbește alt aspect demn de mirare. Dl. R. T. F. a pregătit „studiul" pe banii R. S. R., pe care i-a înfulecat fără remușcări. Or la București Țepeș e considerat „erou național", cu care „șeful" se cam compară când se uită în oglindă. Iată versiunea oficială, sub pana istoricului Andrei Oțetea (**Istoria poporului român,** 1970 p. 170): „Încă din timpul vieții sale Vlad Țepeș devenise o figură europeană. Isprăvile de arme, energia și severitatea cu care a reprimat orice opoziție l-au așezat printre personalitățile politice ale epocii, deși „Dracula", numele sub care s'a făcut cunoscut, a devenit, datorită unei abundente literaturi, prototipul tiranului sângeros. Larga difuzare a acestei literaturi s'a datorat regelui Matei Corvin, preocupat să compromită pe domnul român a cărui politică anti-otomană vedea abandonarea planurilor de cruciadă de către regele ungur. În Vlad Țepeș, poporul român a avut un remarcabil om de stat și conducător devotat al independenții țării sale".

Istoria literaturii române, publicată de Academia R. S. R. (1968, II p. 80) merge și mai departe în exaltarea voievodului: „Figura luminoasă a lui Vlad Țepeș, simbolizând revolta împotriva asupririi de orice fel și întruchipând pe adevăratul conducător al poporului, este poate și expresia principelui luminat așa cum l-a dorit (într'o formulă utopică, desigur) secolul luminilor, dar reprezintă și imaginea făurită de-a lungul veacurilor de capacitatea creatoare a poporului român, care și-a închipuit, într'o înaltă viziune populară, în plăsmuiri asemănătoare, tipul viteazului justițiar și mărinimos".

Și acest „son de cloche" nu este numai al istoricilor comuniști de azi, la vânătoare după strămoși. B. P. Hasdeu, în cel mai fascinant studiu de fiziognomie scrie cele ce urmează: „O așa frunte nu putea aparține decât unui bărbat înzestrat cu cea mai viguroasă inteligență; încât dacă istoria acuză pe Țepeș de a fi fost un gâde al țării sale, un călău al străinilor, un monstru de cruzime, apoi ea trebuie să îngreuneze această învinovățire, constatând că domnitorul avea conștiința faptelor sale, încruntându-se în sânge nu din instinctul brut al fiarelor, ci cu precugetare și sistemă".

Iar N. Iorga comentează astfel scrisoarea adresată Brașovenilor: „În ea se vede nu frica de Turci, căci frică n'a avut vreodată, dar credința lui că nu e vremea încă să se ridice asupra lor, că ei sunt mai tari decât dânsul și pot face orice vor cu țara și persoana lui. Tonul în care cere ajutorul, afirmarea faptului că în Țara Românească toți creștinii au de apărat neatârnarea și siguranța lor, nu e numai o prevestire a ceea ce trebuia să facă în curând acest strașnic om, ci încă o manifestare a tradiției politice".

Dar atunci, ce interese slujește dl. R. T. F.? Căci scrisul său nu aduce profit nici adevărului istoric, nici României eterne și nici măcar R. S. R.

Iată răspunsul, gata formulat, în cartea revizionistă **Geschichte der Rumänen,** Buda Pesta 1942, p. 100. semnată de L. Gáldi și L. Makkai: [Țepeș war] ein nüchterner Politiker, jedoch ein Krankheit ehrgeiziger Mensch [n. b. R. T. F.: he occasionally became demented] ... Mit fürchterlicher Grausamkeit rottete er in seinem Lande die Gegenparteien ... über seine blutrünstigen Taten waren Legenden im Umlauf ... Durch seine Grausamkeiten verschaffte er sich aber auch in Ungarn viele Gegner".

Dl. R. T. F. s'a jucat de-a aventura polițistă, dar nici noi nu suntem născuți de ieri.

O ultimă remarcă. Numele „Florescu" poate fi găsit atât în cronicele muntene și vechea arhondologie cât și în **Țiganiada.** Moravurile d-lui R. T. F. ne indică o înrudire cel puțin morală cu Parpangel:

Florescul spune de țigani ș'alte
A lui Vlad tocmeli și fapte înalte

(Cântul III)

În concluzie, aceste halucinații cu vampiri, inspirate de **Bela Lugosi, Makkai, Gáldi, Istvan Deak** au un izvor acum identificat. „Echipa" își poate alege drept patron pe renegatul Mateiaș Corvinul — „vlăstar valah suit pe tron dușman" (Aron Cotruș) — cu interesele căruia s'a identificat luptând împotriva celor de același sânge cu el.

Văzând atâta josnicie cum să nu dai dreptate lui Vlad-vodă și să nu te apuce, în plin secol XX, pofta trasului în țeapă?

E. LOZOVAN

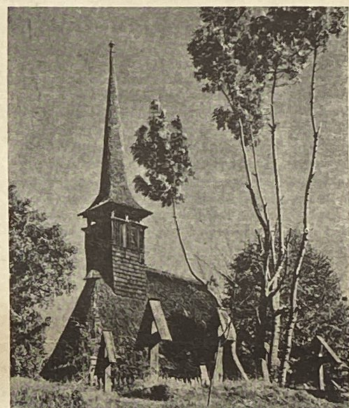
Vaticanul și frații noștri Uniți

Observatorul de-afară rămâne mirat văzând puțina sensibilitate ce o arată Sfântul Scaun al Romei față de problema supravețuirii bisericii fraților noștri Uniți și întârzierea luării măsurilor care ar putea vărsa puțină mângăiere în sufletele lor îndurerate pentru distrugerea Sionului lor sfânt și inspira curaj și speranță în viitoarea lui reînviere. Lumea se întreabă nedumirită: Au nu sunt aceștia nepoții și strănepoții acelor luminați Transilvăneni care la 1698 și 1700 prin episcopii ortodocși Teofil și Atanasie, preoții și mirenii adunați în sinod la Blaj, au decis înfăptuirea acelui act istoric care a „produs minunea resurecțiunii noastre naționale" (Sextil Pușcariu)? Nu sunt ei oare moștenitorii patrimoniului spiritual al acelora care au ținut înălțat steagul unirii lor religioase și sufletești cu Roma străbună în ciuda tuturor adversităților împotriva pasului ce l-au făcut: a latifundiarilor unguri din Transilvania care prin unire pierdeau brațele de muncă ale iobagilor români, a mitropolitului sârb dela Carloveț care îi voia pe Români enoriași ai eparhiilor sârbești din Ungaria și Transilvania, a principilor și superintendenților protestanți care au încercat să schimonisească fața Bisericii ortodoxe a Românilor din Transilvania, până și a mitropolitului Teodosie dela București care împreună cu patriarhul Ierusalimului Dositei a afurisit pe înfăptuitorrul Uniri Atanasie numindu-l Satanasie, ba chiar și a împărătesei dela Moscova protectoarea tuturor ortodocșilor din imperiul otoman. Nu sunt ei fii spirituali ai lui Inocențiu Micu, care timp de 24 ani a stat în exil forțat în orașul Scaunului papal, așteptând cu neclintită încredere să i se facă dreptate? Nu sunt ei fiii Blajului care prin ideea latinității a luminat și încălzit inimile atâtor generații învățându-i să spună cu mândrie: Mare lucru e să fii român (Samuil Micu)? Nu sunt ei fiii Biserici care în ultima furtună a persecuției din 1948 deslănțuită contra ei de fiii Satanei dela Moscova și a slugilor lor din Țara invadată a sacrificat pe altarul fidelității față de Papa și Biserica Romană pe cei șase episcopi ai ei morți prin închisori în chinuri umilitoare, sute de preoți trimiși fără judecată la canal, alungați din casele parohiale, mii de credincioși umiliți și persecutați, șicanați în fel și formă ca „fii ai papii"?

Ce sensibilitate arată „diplomații" Vaticanului fața de acest munnte de merite ai fiilor Bisericii Unite? Ultimul ei episcop, după temniță făcută la Sighet a mai trăit internat la Căldărușani timp de 15 ani, lungindu-și zilele parcă așteptând un gest de remunerare și recunoștință din partea instituției față de care a avut cuvinte de sublimă exaltare și supunere. Vaticanul a împărțit in ultimii ani demnități de Cardinal la Albi și Negri din toate continentele; pentru episcopul exemplar-mărturisitor al credinței Iuliu Hossu n'a găsit nimic în bogatul arsenal de titluri și decorații al bimilenarei instituții. De ce? Ca să nu supere pe asasinii morali prin umiliri și mizerii ai episcopilor și preoților Bisericii unite: pe guvernanții comuniști atei dela Moscova și București și pe patriarhii lor roșii?

Fiii orfani ai acestei Biserici cer astăzi Vaticanului, Mamei lor ocrotitoare de drept în lipsa Arhiereilor lor dragi, o fărimiţică căzută de pe masa bogatului din Evangelie: un păstor al lor propriu pentru partea mai consistentă a Bisericii lor din Apus, în Statele Unite ale Americei; ca să-i guverneze după legile și obiceiurile înaintașilor lor. Vaticanul ce răspunnde? Acumulează pretexte: ba că nu sunt în număr suficient, ba că nu sunt de acord preoții lor de acolo, ba că nu găsește subiect potrivit pentru această însărcinare, ba că se opune Episcopatul american latin, și altele. S'a răspuns suficiennt în numărul trecut la aceste pretexte. Azi voim să accentuăm și să subliniem că nici o Biserică unită orientală n'a adus sacrificiul în ultima persecuție care l-a adus Biserica unită română; nici una din acele Biserici nu e în situația în care e cea românescă. Cea greco-catolică slovacă, maghiară, bulgară, croată, au episcopiile lor în țara lor de origine; organizațiile lor bisericești din diaspora, din țările occidentale, au legături cu ele și se susțin reciproc. Organizația Bisericii române unite în Țară a fost distrusă de regimul cumunist; parohiile ei din străinătate, puse sub oblăduirea episcopilor latini locali, în lipsa unei organnizații și conduceri unitare, sunt pe punctul de a dispărea. Ceea ce e și dorința răuvoitorilor, dușmanilor românismului: ca Valachii să dispară din sînul Bisericii catolice și să fie refulați în ortodoxia slavobizantină a rușilor, grecilor, sârbilor, bulgarilor. Aceasta o vreau și perspicacii mănuitori ai politicii Sfântului Scaun? E adevărat, că Românii, din cauza atitudinii ostile de'ntodeauna și de azi a Bisericii majorității lor, nu prea au drept la o excesivă simpatie din partea organelor de conducere ale Vaticanului; dar neclintita fidelitate a unui milion și jumătate de români uniți față de Vatican și credința catolică, suplinește îndeajuns atitudinea ostilă a fraților lor, de altfel nu originară, ci inspirată de greci și ruși în cursul istoriei lor sbuciumate. Conciliul Vatican II asigură creștinilor de rit oriental uniți cu Roma „dreptul și datoria de a se guverna după legile lor particulare ... mai corespsunzătoare spiritului credincioșilor lor și mai potrivite binelui lor sufletesc" (punctul 5 al Decretului despre Bisericile Orientale catolice). De ce refuză a se aplica această declarație solemnă a Conciliului numai românilor uniți? Pentru că sunt mai puțini, mai slabi și mai fără de apărare? Se invocă puținătatea numărului lor. Nu numărul contează, ci voința lor tare de a fi și a rămânea în sînul Bisericii catolice ca români. Grecii greco-catolici din Grecia sau Armenii uniți din Constantinopol sunt mai mulți? Și totuși au episcop și arhiepiscop.

Mai gravă și mai delicată e obiecția cu opoziția Episcopatului catolic american. Se știe că Sfântul Scaun a primit și primește și azi substanțioase ajutoare bănești din partea puternicului și bogatului Episcopat american. De aceea îi vine greu să ia o măsură care nu ar fi aprobată ori n'ar fi pe placul puternicului organism, care se opune categoric la înmulțirea hierarhliior orientale catolice în Statele Unite, pe ai căror credincioși vrea să-i absoarbă și să-i asimileze complect. Pretenția o aplică și la bieții catolici români de rit bizantin, cei mai slabi și mai fără de apărare, a căror absorbire totuși nu se vede cu ce ar putea spori puterea numerică a marei Biserici americane sau o organizare a lor proprie cu ce ar putea slăbi consistența ei. Fapt e că nici un episcop sau cardinal american nu vrea să primească a fi Ordinarul cu un auxiliar român al celor 17 parohii române unite adunate sub guvernarea lui. E greu de înțeles atitudinea lor. Dar mai greu de înțeles e aceea a Sfântului Scaun, care, dacă vrea, are și puterea și datoria s'o facă cu toată această opoziție. Pentru că credem că după concepția creștină, a Evangeliei, sunt mai valoroase sufletele decât banul, ori cât de util și necesar ar fi el pentru desfășurarea activității spirituale a Bisericii. Dar aceasta e realitatea; frații noștri uniți trebue să aibă puterea sufletească s'o privească în față, cu toată cruzimea ei. Cu atât mai mare e meritul alipirii lor la adevărata lor Biserică „strămoșească", de ale cărei binefaceri spirituale, culturale, morale și naționale, după

îmbrățișarea ei dela 1700, au beneficiat deplin. Vaticanul e o putere mondială; ca atare și politică. Pe eșichierul lui mondial popoarele și Bisericile sunt ca figurile de șah, pe care le mișcă după interesele lui momentane. Reprezântând noi Românii în sînul Bisericii Catolice o minoranță neglijabilă, ușor se poate întâmpla că Vaticanul în fața alternativei de a alege între interesul altui popor mai cu greutate și acela al nostru, se decide în interesul aceluia. Vom arăta într'un articol viitor mai multe cazuri în cursul istoriei când Sfântul Scaun în asemenea alternative a decis în defavorul nostru.

Nu facem aceste considerații cu intenția de a incita pe cineva la defecțiune. Ar fi cea mai mare greșală, ar fi o adevărată prostie, căci săvârșindu-o am da motiv de bucurie adversarilor noștri, care tocmai aceasta vreau, ca Românii să nu facă parte din Biserica Universală a fraților, lor latini. Noi Românii vrem cu tărie sa rămânem în Biserica Catolică universală, să beneficiem de toate binefacerile ei spirituale, culturale și morale.

Vrem ca autoritatea supremă să o știe aceasta. Și o rugăm cu respect și cu tărie, ca să nu ne pună piedeci, ci mai de grab să ne ajute să putem continua existența Bisericii noastre, dacă nu pentru alta, pentru fidelitatea ei de 250 de ani față de Sfântul Scaun și pentru imensele jertfe de suferință ce a închinat mai recent acestei fidelități.

ROMANUS.

„Cele mai sincere urări de sănătate, prosperitate și succese în neobosita și înălțătoarea Dvs activitate, vă transmit și vă doresc, din tot cugetul, pentru împlinirea năzuințelor și idealurilor românești, cărora v-ați consacrat cu fidelitate și consecventă întreaga Dvs viață.

C., Miesau/Saar, Germania"

*

„Multe mulțumiri pentru bucuria pe care mi-o rezervați, atunci când primesc ziarul cel mai frumos modelat sufletului și aspirațiilor românești ... Și în plus — multe elogii — pentru Dvs personal. Vă rog să transmiteți Direcției Stindardului modesta mea contribuție alăturată, cu speranța și credința că o să reziste greutăților ... St. C. New York, USA"

◆ **Bani pentru comuniștii italieni.** — Paul Niculescu-Mizil, care în cadrul CC-ului se ocupă de relațiile cu străinătatea, a sosit sâmbătă 5 februarie 1972 la Roma, fiind imediat primit de căpeteniile partidului comunist italian, Luigi Longo, Enrico Berlinguer și Sergio Segre, al cărui adevărat nume pare a fi Seligmann și care este desemnat a ocupa postul de ministru de externe în cazul când „republica conciliară" și-ar lărgi baza asociindu-i și pe comuniști la guvernare, după alegerile din 7/8 mai 1972, ceeace nu prea ne vine să credem. La discuțiile care au avut loc a participat și Iacob Ionașcu, ambasadorul reserist la Roma. Dela persoane care au posibilități de informare în lumea comuniștilor italieni, am putut afla că tema principală a discuțiilor purtate a fost modalitatea de finanțare a partidului „frate" din Italia. După toate probabilitățile, comuniștii italieni vor avea „partea leului" din exportul masiv de carne, de carne de vițel mai ales. După cum se știe, în țară tăierea vițeilor se pedepsește cu ani grei de pușcărie, iar carnea de vacă a devenit o raritate. În timp ce Românii sunt puși la regim vegetarian, guvernul reserist exportă cantități enorme de carne de vițel în Italia ... ca să aibă comuniștii cu ce plăti afișele, filmele de propagandă și bandele de agenți electorali.

◆ **La fabrica „Electrolux"** din Târgul Mureș muncitorii au făcut greva brațelor încrucișate, timp de mai multe zile. Conducători de partid deplasați la fața locului au căutat să-i convingă pe muncitori să reia lucrul, promițându-le îmbunătățirea salariilor și plata orelor suplimentare. La câteva zile numai după reluarea lucrului, au început arestările, peste 30 de muncitori fiind considerati instigatori la grevă.

◆ **Prim secretar de partid** și prefect al județului Sălaj este Laurian Tulai. Nu-i om rău acest Tulai, dar moale și absolut incapabil să conducă un județ. Zbirul județului este un oarecare Vasile Cornea, originar din Dobrogea, al doilea secretar de partid, însărcinat cu propaganda. Sălăjenii îl urasc atât de cumplitt pe acest Cornea, încât nu ar fi de mirare ca într'o bună zi să auzim că a fost asasinat. În acesiași situație se află și Florian Vâlceleanu, originar die Vadul Crișului, secretar de partid la Șimleul Silvaniei, un sperțar ordinar, afemeiat și bețiv. Prin repetate memorii, purtând sute de semnături, muncitorii din întreprinderile din Șimleul Silvaniei au cerut înlocuirea lui cu Nelu Pop. Toate aceste memorii au rămas fără răspuns. Florian Vâlceleanu având trecere mare și la Consiliul Securitatii Statului și fiind în același timp și colaborator principal al Maiorului Sabin Rusu, șeful local al Securității, proaspăt absolvent al liceului seral, care locuiește în strada Dunării 24.

◆ **Postul de pompieri Cometa** din București (astăzi strada Căderea Bastiliei), unde-și are sediul compania 1-a pompieri, comandată de Maiorul Dumitru Stefănescu, adăpostește în același timp și unul din cele mai importante centre de filaj din Capitală. În fundul curții acestei căzărmi, două mașini stau în permanență gata de acțiune. Dotate cu stații de radio, aceste mașini fac filajul ambasadelor occidentale. Fiecare mașină are patru ocupanți: trei ofițeri securiști și o femeie, ofițer și ea. Ca în romanele din seria neagră, pe parcus mașina schimbă de număr, iar ocupanții de costume. Comunicările prin radio se fac în cod. La nevoe, se provoacă accidente, ocupanții mașinilor transformându-se pe loc în agenți de circulație, uniformele respective fiind ținute în port-bagaj. Până acum au fost identificate patru mașini care fac filajul în acest sector: un „Mercedes" negru, unul fumuriu, o Mașină „Volga" neagră și una verde.

◆ **Misiunea companiei a 8-a de pompieri,** care-și are sediul în Bulevardul Tolbuchin și este comandată de Maiorul Teodor Drăgan, este de a forma pichetele de incendiu pentru localurile Comitetului Central, palatele șefilor mari de tot, vilelele dela Snagov, pentru Institutul de Fizică Atomică dela Măgurele și pentru fabrica de mobilă a Comitetului Central. Fabrica aceasta, care se bucură de toate privilegiile și este scutită de impozite, produce mobilă de lux pentru export. Veniturile revin în întregime CC-ului, așa cum cere morala și etica socialistă.

◆ **Pentru apărarea regimului.** — Multe unități militare MFA, MAI și CSS (Consiliul Securității Statului) n'au altă misiune decât aceea de a apăra conducerea de partid și de stat „în caz că se întâmplă ceva". Printre acestea se numără și compania de parașutiști CSS dela Otopeni, al cărei comandant este Generalul-maior Calomfirescu. General comandant de companie, unde s'a mai pomenit așa ceva? Din cadrele acestei companii mai far parte: Lt. Colonel Iancu Gheorghe, Maior Curuț Gheorghe, Lt. Boboc Ion și Lt. Taflan Gheorghe.

◆ **Plutonierul de miliție Benche Carol,** șeful postului de miliție din comuna Măureni, județul Caraș-Severin, se purta excesiv de brutal cu populația. Prins cu 10 kg de porumb pe care le luase dela colectiv, unul dintre cei mai sărmani locuitori ai satului a fost bătut de Benche până la desfigurare. A doua zi, Plutonierul Benche a dispărut din Măureni. Investigațiile întreprinse de ispectoratul din Reșița nu au dat nici un rezultat. Abia după patru zile, într'un boschet, în apropiere de gara Măureni, a fost găsit cadavrul Plutonierului Benche. Fusese omorât cu ciomegile. Aceasta s'a petrecut în ziua de 20 septembrie 1971.

◆ **Comerțul exterior.** — Un cititor din țară, căruia i-a căzut în mână ultimul număr al ziarului nostru și-a luat inima în dinți și ne-a scris. Mesajul lui ne-a parvenit, ca multe altele, pe căi ocolite. El ne confirmă veridicitatea reportajului **„România este într'adevăr de nerecunoscut"** și ne trimite versurile de mai jos, pe care le publicăm pentru valoarea lor documentară:

De când cu exportu-afară

De când cu exportu-afară
Se cară totul din țară,
Se muncește să exporte
Numai pe valuta forte.
S'au dat directive, frate,
La colectivele toate
Și la fermele de stat:
Munciți pentru exportat!
Roșiile când trec pe bandă,
Nu merg toate laolaltă.
Cele mari de calitate
La export sunt destinate;
Cele mai puțin frumoase
Sunt și ele-afară scoase;
Cele mici verzi și pătate
De popor sunt consumate,
Dar cu prețuri piperate,
Sa iasă paguba, frate.
Și se cară zi și noapte,
Se cară, frate, de toate:
Se cară carne de vacă
De-a rămas țara săracă;
Se cară de zici că-i rai
Ș-în țară nu e mălai.
Carne dacă e vreodată
E din aia refuzată,
Sau din aia democrată
Și-i numai slănină toată.
Se cară mâncare multă
S'aibă partidul valută,
Să se plimbe și distreze
Iar poporul să ofteze.
Se cară n'ai ce să faci,
Partidul spune să taci
Și să nu vociferezi
Și tot pe el să-l votezi.

„De acum înainte nu se vor înmormânta atâtea talente românești, care se înmormântau până acum din lipsa instituțiilor naționale; căci iată se deschide astăzi biserica științelor pentru toate clasele națiunei române, fără de nici o diferență. Zi de bucurie, zi fericită, care ne amintește zilele lui Alexandru cel Bun, întemeietorul Academiei noastre cele d'intâi; te salut, în numele tinerimei române, te salut ca pe ziua în care a înviat muma științelor pentru fiii Românilor; reîntoarce-te în tot anul și în tot secolul, totdeauna mai bună și mai fericită; conservă memoria întemeietorului acestei universități, ca să fie eternă și dulce ca memoria lui Alexandru cel Bun; conservă memoria părinților patriei, care au contribuit și vor contribui la întemeirea, consolidarea și înflorirea ei; conservă memoria învățătorilor și miniștrilor Moldovei care conduc educația națională pe calea progresului și au știut să-și deie această pompă de sărbătoare națională și pururea neuitată; conservă, zic, această Universitate română și fă ca să fie în tot anul mai luminată și mai înfloritoare, pentru ca să vadă generațiile viitoare, cum că România în anul 1860 a fost guvernată de Domnitor Român."

Simion Bărnuțiu
(Discurs la inaugurarea Universității din Iași)

„Sunt născut în 1944, anul trădării..."

(urmare din pag. 2)

Jaful este la ordinea zilei, se fură individual și organizat. Pentru haine vechi pe care le trimiți la rude sau la prieteni, se percep taxe vamale exorbitante care întrec cu mult valoarea obiectelor trimise.

Tot ce produce truditul nostru popor nu folosește lui, ci este cheltuit în întreținerea rețelelor de spionaj, pentru susținerea bandelor teroriste din Asia, din Africa și din America de Sud și pentru susținerea aparatului de partid, batalioane de trântori care trăiesc pe spinarea și din sudoarea unui popor robit.

Și le mai spuneam ceva securiștilor „de bună credință." Noi nu ne-am părăsit țară și familia „pentru trai mai bun și câștig mai mare", ci pentrucă nu am mai putut răbda, nici teroarea și nici pe împăratul roșu din Scornicești, cu toată liota lui de trepăduși și de lingăi. Noi am venit aci unde suntem acum jinduind după **libertate,** pentru libertatea pe care i-o dorim țării și poporului nostru. Pentru această libertate **vom lupta.** Să fiți siguri „tovarășilor de bună credință", după cum tot astfel trebuie să știți că acei pe care i-ați atacat, grosolan după cum vă este obiceiul, nu stau singuri în fața voastră. Ei au spatele asigurat și solid înfipt în toate locurile unde se află pribegi români. Și nici „Stindardul" românesc nu-l vom lăsa să piară, chiar dacă veți reuși să-l răpuneți pe acel care l-a înălțat și s'a îngrijit ca el să fluture, împotriva voastră, timp de atâția ani. Noi cei mai itneri și mai nou sosiți, **vom continua lupta.**

P. DAN
(fost ofițer MFA)

*

Mult stimate Domnule Emilian,

un prieten, care primește și „Glasul Patriei", mi-a dat să citesc un manifest al unui „grup de români de bună credință." Am citit și mi-am dat imediat seama cine sunt „românii de bună credință" cărora nu le-a venit la socoteală să semneze foaia, de frică să nu-i huiduim, noi cei de curând sosiți. „Românii de bună credință" sunt securiști, sau activiști de partid. Le cunoaștem prea bine metoda, argumentele și mai ales stilul.

Eu sunt născut în 1944, în anul trădării și nu știu ce a fost înainte decât din spusele celor mai bătrâni, dar știu toate câte s'au petrecut sub ei și sub Vasile Vîlcu, primul secretar de partid al Dobrogei, acel care a făcut colectivizarea cu tunurile și cu tancurile.

Pe două pagini înșiră pretinșii „români de bună credință" tot felul de baliverne, urlând împotriva Dvs și a Domnului Acrivu, pentrucă ați avut curajul să arătați metodele lor de infiltrare în lumea exilului și ce a făcut regimul lor din țara românească: o temniță și un pustiu al foametei și al disperării, dar uită să vorbească de Canalul Dunăre-Marea Neagră, de torturile din beciurile Securității, de nesfârșitele cozi la „alimentare", de scumpete, de mârșavul joc cu mărirea salariilor . . . Când după inundații, au sosit pachete din lumea întreagă pentru sinistrați, organele de partid și-au însușit pachetele și au pus în vânzare, în văzul tuturor, obiectele donate de instituții caritative și de persoane particulare. Jaf mai mare nu s'a pomenit și nici hoți mai calificați decât activiștii din PCR nu cred că se află undeva.

Ne vorbesc domnii „români de bună credință" despre construcțiile din țară? Știu și eu pe cineva care și-a construit o vilă ca în povești la Mangalia-Nord, Elena Ceaușescu. Cocoanei nu i-a plăcut ce făcuseră arhitecții. Vila aceasta a fost stricată de trei ori, din ordinul nevestii șefului de șefi, pe banii țării strânși din sudoarea poporului român. Asta este adevărata față a democrației socialiste, pe care nemernicii autori de manifeste clandestine ne îndeamnă s'o sprijinim „în efortul" pe care-l face. Care efort? Acela de a inventa în fiecare zi noi metode de asuprire, măsuri noi de îngrădire a libertății și mijlocul cel mai potrivit și cel mai rapid de îmbogățire a celor care exploatează țara și pe care poporul i-ar sfâșia în bucăți.

Domnule Emilian și Domnule Acrivu, mergeți înainte fără teamă. Noi suntem și vom fi mereu alături de Dvs, iar când ne va veni nouă bine vom răspunde și într'alt fel „tovarășilor" care vă împroașcă cu noroi și care au nerușinarea să trimită otravă tipărită acelora care le-au întors spatele, cu gând de a le plăti pentru toate suferințele și umilințele îndurate.

Liviu CAZACU
(fost mecanic NAVROM)

Demonstration am 21. Februar 1972 in Köln. Auf einem Transparent, in rumänischer Sprache: „Freiheit für die Christen in Rumänien."

In Köln wurde gegen die Verfolgung der Christen in Rumänien demonstriert

Mit 40 Transparenten haben rund 400 Personen, darunter viele Jugendliche, am 21. Februar 1972 in den Straßen der Innenstadt von Köln gegen den antireligiösen Terror und für die Freiheit der Christen in Rumänien demonstriert. Niemand von uns hätte das in der Bundesrepublik für möglich gehalten, wo katholische Priester für baskische Terroristen Schweigemärsche organisieren und evangelische Pastoren Geld für afrikanische Mörderbanden sammeln. Die Demonstranten vom 21. Februar in Köln gehörten jedoch zu keiner der beiden großen Kirchen, sondern waren Angehörige einer freien Kirchengemeinde, Angehörige einer Sekte, die sich jedoch zum Christentum bekennt. Ob ihre theologische Einstellung richtig oder falsch ist, steht hier nicht zur Debatte. Ihre Demonstration war spontan und echt. Es waren Idealisten, die Transparente trugen, auf denen ganz deutlich zu lesen war, daß die Christen in Rumänien verfolgt und wegen ihres Glaubens in den Kerker geworfen werden, so wie **Alecu Iacob,** der wegen der Veröffentlichung einer Bibelauslegung zu 8 Jahren Gefängnis verurteilt worden ist. Auf anderen Plakaten waren die Namen von Glaubensbrüdern der Demonstranten zu lesen, die zu Gefängnisstrafen verurteilt worden sind, weil sie Liebesgaben verteilten: Constantin Caraman, Emanuel Rascol, Victor Rascol, Cornel Mihai . . .

Wir haben noch nie gehört, daß katholische Würdenträger auf die Straße gegangen sind, um gegen die Inhaftierung aller Bischöfe der rumänischen katholischen Kirche des byzantinischen Ritus zu demonstrieren, die **alle** im Gefängnis oder an den Folgen der Folterungen gestorben sind, aber wir haben die deutsche Ausgabe von „L'Osservatore Romano" gelesen, in der über den Besuch von Kardinal **Julius Döpfner** in Rumänien berichtet wird.

Der Kardinal hielt in der Kathedrale von Bukarest am 7. November 1971 eine Rede und er hielt in den folgenden Tagen noch weitere Reden, auch bei dem Festessen in Anwesenheit von führenden Funktionären der kommunistischen Partei, wie z. B. **Emil Bodnăraș,** Mitglied des Politbüros, der auch heute noch als Mann des Kremls in Rumänien gilt. Der Erzbischof von München und Freising hielt es für richtig **Justinian Marina,** „Patriarch" aus Parteignaden, zu beweihräuchern, indem er sagte: „Ich habe nun die orthodoxe Kirche in Rumänien persönlich kennen gelernt. Ich bin beeindruckt von den Gottesdiensten, in denen man eine echte Verbindung zwischen Gott und seinem Volke verspürt. Es wird hier auch eifrige und gute Arbeit geleistet . . . Ich habe die Ausbildungsstätten für künftige Priester besucht (**NN.** Die vom Staatssicherheitsdienst kontrolliert werden) . . . Überall spürt man den liebevollen Einsatz des Patriar-

(Fortsetzung auf Seite 8)

Pentru apărarea poziției de exilat...

Referitor la apelul-protest lansat de „Un grup de Români de bună credință“!

Nota redacției. Un eminent corespondent ne trimite răspunsul de mai jos la „anti-manifestul“ comunist. Autorul pleacă de la premiza că acel pamflet a fost realmente compus de un „grup de Români din Germania“. În altă parte a ziarului noi demonstrăm că textul a fost clocit, redactat și tipărit la București la „combinatul poligrafic Casa Scînteii“. El a fost transportat cu valiza diplomatică în Germania Federală și expediat din München, cu concursul complicilor locali, pe care i-am și identificat!

Făcând acest **distinguo** publicăm integral în forma inițială textul corespondentului nostru. Cititorii vor judeca singuri analiza ascuțită, documentarea, curajul și patriotismul viguros al unui om care nu se dă bătut. Și ca el sunt mulți, enorm de mulți.

Stimate Domnule Dr. Emilian,

Deși până acum am avut plăcerea să **nu** găsesc în cutia mea de scrisori această nerozie, totuși mi-a ajuns în mână contra-apelul prin care un așa zis „Grup de Români de bună credință“ încearcă să zdrobească (!!) înălțătoarea chemare (și cât de îndreptățită, o dovedește chiar această acțiune diversionistă) adresată suflării românești din pribegie de către U.A.R.G., singura reprezentare legală a exilaților români din Germania. Compatriotul care mi-a procurat această tipăritură mi-a întins-o fără nici o explicație, zicându-mi doar „citește și spune-mi ce părere ai“, — și, în mod firesc, după ce am văzut titlul am căutat imediat iscălitura și negăsind niciuna m'am mirat, apoi am citit și m'am lămurit —. Cuprinsul justifică desigur **anonimatul** fiindcă, presupunând că opera este a câtorva **carpet-baggers** din rândurile noastre, bineînțeles că nu îndrăznesc să se arate la lumină pentru a înfrunta disprețul și ostracizarea absolută din partea tuturor și în mod obligatoriu au pus drept semnătură, **nimeni,** adică ceea ce sunt, niște nimeni care nu fac parte din Exilul românesc. In nici un caz deci, nu este vorba de **Români,** cel mult de câțiva vânduți pentru un interes oarecare. Prin însăși anonimatul ei această acțiune își trădeaza sursa, datorită unor erori de logică elementară în alegerea și construirea atacului.

Așa cum mulți dintre exilații români care au avut fericirea să scape mai de mult din vasta închisoare care este de un sfert și mai bine de veac amar Țara, nu cunosc sub toate aspectele lipsa de scrupule sau tacticile la care recurg comuniștii pentru a-și atinge scopurile, — tot așa comuniștii nu cunosc, **nu pot cunoaște,** cum gândește și ce simte un Român adevărat, pentrucă, îmbrăcând lupul în piele de oaie și strecurându-l printre noi să ne poată păcăli și dăuna cu adevărat —. Această necunoaștere a psihologiei noastre ne ajută să-i identificăm imediat chiar sub anonimat. Ticluitorilor acestui așa-zis protest față de voința intransigentă de necolaborare și transformare a Exilului în coadă de topor, le-a scăpat faptul că suntem aici destui care încă n'am avut timpul să uităm **stilul** bine cunoscut, uzat, răsuflat, al tiradelor autolaudative șablon cu care regimul de la București se droghează doar pe el însuși, fiindcă poporul român care îndură de-atâta vreme torentul de minciuni oratorice și aplauze încurajate cu pistolul, nu le mai aude; așadar, obișnuiți cum sunt în Țară să fie „crezuți din oficiu și fără replică“, uzează și aici de aceleași baliverne uitând că ne aflăm într'o altă lume unde Drepturile Omului sunt o realitate și oricine poate răspunde cu graiul său în scris oricui, fără teamă de vizite nocturne. Dealtfel tocmai acest lucru îi înfurie, faptul că în farsa cu „mielul comunist“ pe care se străduiesc s'o acrediteze în țările libere, se lovesc permanent de mărturiile contrare ale exilaților —.

Insinuările ticăloase precum că, exprimându-ne aici simțirile de Români adevărați, purtătorii de cuvânt ai Exilului românesc împreună cu noi toți care vă stăm alături într-un cuget și o voință, am primejdui cu ceva ordinea sau existența statului care ne găzduiește, nu înseamnă deci decât una din tentativele disperate ale comuniștilor de a ne impiedeca să dezvăluim starea reală de fapt din România, indispunând la adresa noastră autoritățile germane și sugerându-le ideia că am fi periculoși. Probabil însă că specialiștii comuniști în materie sunt obosiți, fiindcă omit și în această privință faptul că autoritățile germane competente cât și conducerea acestui stat, cunosc perfect situația **reală** din România **și din alte surse decât** ale refugiaților român; ca urmare, **nu se pot îndoi nici de îndreptățirea atitudinii noastre intransigente,** nici de lealitatea și recunoștința pe care tocmai cei mai certați cu comunismul le nutrim față de Rep. Fed. Germană care, în virtutea angajamentelor luate prin Convenția de la Geneva, ne-a acordat pe bază de **probe** și îndelungi verificări **azilul,** pentru a trăi și munci aici cu obligația de a respecta legile și reglementările interne ale statului gazdă **dar și sub protecția unui statut internațional care ne garantează între altele libertatea deplină de exprimare** atât timp cât aceasta nu primejduiește cu ninmic ordinea și siguranța țării respective. Ținând seama de amploarea activităților subterane ale organizațiilor germane de stânga care la ora actuală îngrijorează conducerea acestei țări până la luarea de măsuri drastice împotriva lor, este limpede că **nu noi care combatem comunismul** periclităm siguranța Statului german, ci tocmai aceștia care îi cântă negru pe alb osanele și difuzează îndemnuri la simpatie și înțelegere față de guvernul terorist din România. Tot autoritățile germane sunt în măsură să știe mai bine decât oricine că nu s'au înregistrat niciodată tulburări ale ordinei publice sau acte reprobabile din partea exilaților români, cea mai redusă ca număr și cea mai pașnică minoritate etnică din câte trăiesc azi în Rep. Fed. Germană. Dacă s'a aflat sau s'ar afla vreun Român care să încalce aici legile, fapta aceluia nu poate fi pusă în sarcina întregei minorități românești mai ales că până la urmă poate fi vorba chiar de vreun agent provocator strecurat sub titlul de refugiat. Față de manevrele la care recurg de la un timp comuniștii furioși că nu ne pot extermina și aici, aceasta este mai mult decât o ipoteză de care trebuie să ținem permanent seama pentru a preveni orice acțiuni menite să ne dăuneze tuturor.

Evident, tot o asemenea manevră este și acest apel al unui „grup de români de bună credință“ dar **anonim,** lașitate care este o trimitere directă la sursă și simplifică punerea la punct necesară.

Ce înseamnă în limba românească cuvintele „de bună credință“ știe orice Român și nici chiar dicționarul academiei comuniste nu le poate răstălmaci înțelesul intrat de veacuri în cugetul poporului nostru. Ele înseamnă: **convingerea că ai dreptate și deci susții un adevăr în mod cinstit, pe față și de față cu toată lumea.**

De ce dar, acești „Români de bună credință“ își tăinuesc chipul și numele și azvârl cuțite boante din umbră, ca niște lotri ce sunt?

Pretind a fi și a trăi în rândurile exilaților români de aici și dacă e așa, atunci pot să răspundă la o a doua întrebare, la fel de logică:

— **de ce** acești domni **au părăsit** pământul Țării și **au preferat să ia calea pribegiei?** De binele, prosperitatea, libertatea, înflorirea culturală aduse acolo de regimul comunist de la 1945 încoace, **sau de ce?** Și dacă starea de lucruri din România este acum cea pe care o pretind și dacă dumnealor sunt cu adevărat patrioți, iubitori de neam și doritori a contribui la fericirea lui, cine și **ce-i** împiedecă să-și ia catrafusele, nevestele și tot avutul și să se întoarcă în republica socialistă pentru a se bucura **acolo,** nu aici, de binefacerile „revoluției culturale“ și de toată cinstirea care cu siguranță îi așteaptă?

Cui încearcă să vândă castraveți putrezi acești grădinari de ocazie, simbriași de totdeauna ai domniilor la putere?

Dar, dacă acești prea cinstiți Români fac parte dintre beneficiarii azilului și statutului de refugiat politic, atitudinea lor **declarată** mai prezință și un alt aspect din punct de vedere strict **legal:**

— au obținut acest statut în baza condițiilor ce se cer îndeplinite și a **definiției** de refugiat stabilite și acceptate cu efect de lege de către Convenția de la Geneva **și semnatarii ei** și care lege sună așa:

Cap. I, Art. 1, pct. A par. 2:

„calitatea de refugiat va fi acordată persoanelor care pot dovedi că, drept urmare a unor evenimente survenite înainte de 1. Ian. 1951, fiind îndreptățite a se teme de persecuții datorate rasei, religiei, naționalității, apartenenței lor la o anumită clasă socială sau opiniilor lor politice, se găsesc în afara țării a cărei naționalitate o posedă și din cauza acestor temeri nu pot, nici nu vor să se recunoască sub protecția acelei țări“.

Totul e cât se poate de limpede, dar acest statut nu rămâne definitiv dobândit decât prin îndeplinirea condițiilor limitative ale legii care spune mai departe:

Cap. I, Art. 1, pct. C par. 4

„Această Convenție va înceta să fie aplicabilă oricărei persoane indicată la pct. A, dacă aceasta s'a reîntors de bunăvoie în țara pe care a părăsit-o și în afara căreia a rămas de teama de a fi persecutată (prin întoarcere dovedind că aceste temeri au încetat și odată cu ele și rațiunea de a fi a calității de refugiat)“.

La fel de limpede și logic ca principiu de drept, dat fiind că această lege este făcută pentru **oprimați** și, pentru a ușura sub aspect economic sau demografic sarcina țărilor participante la Convenție, ea este aplicabilă numai atât timp cât dureaza **în fapt** și **dovedibil,** starea de periclitare admisă de fiecare persoană interesată.

In fapt și dovedibil este că, refugiații politici români care s'au împăcat cu comunismul și s'au dus sau se duc în țară **de bunăvoie** când vor și cât vor, **personal** nemaiavând în mod vădit motive să se teamă de arestări sau persecuții, **se încadrează perfect la pct. C 4** al legii și dacă autoritățile chemate să o aplice, o respectă **în totalitatea ei** la fel de strict ca atunci când este vorba să acorde azilul politic, evident au datoria să retragă imediat calitatea de refugiat politic și drepturile care decurg din ea, tuturor celor care au beneficiat de o viză de intrare în țară din partea autorităților comuniste din România.

In interpretarea acestei legi și pentru a evita aplicarea ei integrală, nici autoritățile nici interesații nu pot invoca **legal** atmosfera cordială sau convențiile de colaborare intervenite între BRD și RSR, deoarece: leaderii germani care au adoptat această linie sunt **germani** și o fac din rațiuni valabile exclusiv pentru Statul german și cetățenii lui care, cu excepția unor repatriați din România, nu au suferit și nici nu au a se teme că vor suferi vreo persecuție din partea guvernului comunist de la București. Această politică **germană** nu justifică însă nici d.p.d.v. al siguranței și protecției exilaților și mai puțin încă sub aspectul **legal** al Convenției de la Geneva, **încălcarea ei flagrantă de către unii refugiați politici români care, în ciuda stării de periclitare sub care continuă să se afle majoritatea dintre noi față de guvernul comunist din Româninа, ei nu ezită să viziteze țara folosindu-se de calitatea și pașaportul de refugiat politic.** Avem deci toate îndreptățirile să credem că tocmai dintre acești plimbăreți care nu numai că se au acum bine cu comuniștii dar s'au transformat și în propagandiști în favoarea lor, face parte și acest „grup“ cu pricina.

Tolerarea de către autoritățile competente a acestor abateri de la statutul de refugiat politic, are deci ca urmare strecurarea în mijlocul nostru a unor **elemente care periclitează situația tuturor exilaților români,** prin furnizare de informații asupra fiecăruia dintre noi, intrigi menite să ne pună într-o lumină proastă, etc. **Dovada materială** a activității lor, însăși acest manifest de propagandă pro-comunistă lansat de către cei ce se declară totuși, culme a contradicției și ironiei — și prostiei — refugiați politici români!

Răspunsul amplu la întrebarea **de ce au plecat și de ce nu se întorc totuși definitiv în Țară** acest soi de prea cinstiți avocați ai colaborării cu cei ce ne-au schingiuit, va fi dat într-o carte a durerilor și spaimelor trăite clipă de clipă timp de un pătrar de veac și de care unii și-au salvat mintea și trupul pe calea pribegiei amare **numai** pentru a le putea striga în urechile lumii, în numele Adevărului și în slujba neamului nostru biciuit cu cnutul până la sânge, apoi amăgitor lăsat un scurt răstimp să-și tragă suflarea doar pentru a fi supus altor valuri de restalinizări, revoluții culturale și câte alte formule sub care comuniștii prezintă pentru ochii proștilor unul și același sistem antiuman atât în concepția lui cât și în mijloacele de exercitare.

Cine poate pretinde și susține că actuala conducere din România (aceeași sub comanda directă a căreia, de pildă în 1959, s-au făcut represiunile armate și execuțiile pe loc ale țăranilor români care se opuneau despoierii lor de ultimele palme de pământ pe care le mai aveau) proclamă astăzi și aplică cu ușile închise restalinizarea numai așa, de dragul poporului român și pentru a-l salva de la pieire, acela este **sau inconștient** sau de **rea credință, adică vândut,** dacă e vorba de câțiva refugiați care s'au oprit la o răscruce a nemerniciei sufletului omenesc, pentru a executa directivele primite de la București.

Dar, dacă ar avea un dram de minte toți aceștia ar trebui să înțeleagă un lucru simplu și anume că, mai presus de noi toți, de lupta dreaptă a unora și de zvârcolirile de șarpe ale celor care se străduisc s-o împiedece, stă un ochi al **Istoriei obiective** pe care absolut nimeni nu-l poate opri să pătrundă până în tainițele Securității sau în birourile blindate ale conducătorilor comuniști, pentru a descoperi **adevărul istoric:** ororile, asasinatele, exterminările în massă, împilările sub toate formele la care a fost **și este supus** poporul român. Mistificările adesea magistral regizate de comuniști și cu ajutorul unor asemenea formule sau „grupuri de români de bună credință“ pot reuși la un moment dat și pentru un timp să amăgească străinătatea sau să-i clatine pe unii mai slabi de înger chiar dintre noi, dar rămân neputincioase în fața ISTORIEI pe care comuniștii n-o pot nici împușca nici forța cu amenințări să scrie ce vor ei.

Că își varsă iar veninul în special asupra acelora care au aparținut în trecut unor partide politice ultra-naționaliste și care, înțelegând să-și păstreze crezul, totuși în fața situației istorice grave a Țării și l-au pus cu totul în slujba singurului imperativ al vremii **pentru toți Românii:** salvarea ființei Țării și Neamului românesc — nu poate mira sau impresiona pe nimeni.

Oricine mă cunoaște știe că nu am făcut și de ce nu am făcut vreodată politică așa că dacă, afirmând acum un alt adevăr pe care l-am constatat și eu și toți exilații trăitori aici, se vor grăbi unii să mă **acuze** (!) de legionarism sau altceva, nu mă supără deloc și-mi fac pur și simplu datoria de cronicar. Acest **adevăr** este că, acei foști legionari sau foști cuziști sau altceva, pe care **stipendiații Bucureștiului** încearcă a-i discredita numindu-i stipendiați ai unor cercuri capitaliste, **sunt singurii Români care,** cel puțin aici unde ne aflăm, **s'au străduit și se străduiesc de 30 de ani a ține trează conștiința cauzei și dreptății românești,** curajul afirmării lor, credința și tradițiile strămoșești **nu** în cercuri academice **neutre** și izolaționiste, ci în mijlocul tuturor și **pentru oricine vrea să audă chemările la unire într-un cuget și-o simțire românească,** singurul bun care ne-a mai rămas pe lume.

Fără îndoială că însuși „grupul de Români de bună credință“ se strecoară cu masca fățărniciei pe obraz în adunările organizate de acești compatrioți — și nu numai pentru a-și îndeplini scârbavnica misiune, ci și pentru a se înfrupta din frumusețea cântărilor ortodoxe ca și din cozonacii și ouăle roșii puse pe masa comună a sărbătorilor românești, tot din grija și în bună parte din buzunarul acelorași legionari, cuziști, dar înainte de orice, **români.**

Stimate Domnule Emilian, de la insinuările și calomniile strecurate până acum în urechile mai fiecărui refugiat nou sosit, fie prin instrumente naive și oarbe, fie cumpărate, comuniștii și slugile lor (ca să le fac plăcerea a folosi termenii cu care sunt obișnuiți) au trecut acum la o altă tactică mai perfidă, deși cu două tăișuri pentru cei ce se pretează la asemenea slujbe **încălcând statutul de refugiat..** Totuși, se impune din partea oricărui exilat român conștient, o replică cinstită și dură la fiecare minciună și manevră destinată să lovească **nu numai în cei câțiva oameni care au curajul să-și asume răspunderile, ci în noi toți,** chiar dacă unii nu-și dau seama încă de acest lucru. Și consider că atât timp cât vom respecta ca și până acum legile și ordinea țării libere în care trăim ca **oameni liberi,** nimeni nu ne poate interzice dreptul de afirmare a conștiinței de Român cât și de apărare a poziției de exilat pe care în mod vădit comuniștii urmăresc pe toate căile să ne-o îngreuieze pentru a reduce cât mai mult numărul celor în măsură să spună adevărul **pentru și în fața ISTORIEI.**

Totul pentru Țară și Neam, așa să ne ajute Dumnezeu!

Cronicarul de la Voroneț **A. MUNTE**

„Când primesc Stindardul mă bucur ca de propria mea lacrimă și rugăciune, în spațiul otrăvit al acestui secol jidovit și trădat... Nu cedați. Sunt sigur că din starea lui de rugăciune, Căpitanul, pe care odată l'ați salvat dela moarte, Vă salută, cu toată lumina ochilor lui albaștri, care nu s'au stins, ci s'au întors numai spre esențial și divinitate... P. USA“

*

„...Mă grăbesc să trimit aci în plic un bilet de 20 dolari; sper să pot trimite curând și alții. Ziarul merită sprijin că e pe cea mai curajoasă linie naționalistă și patriotică. E strașnic Lozovan. Bine face că-i execută pe ambițioși și pe profitori.

X. Roma, Italia“

*

„Primesc acum scrisoarea adresată compatrioților de către UARG sub semnătura Dlui Agrita-Acrivu și a Dtale. Este foarte bine venită. Am apreciat redactarea demnă, patriotică și înțeleaptă, precum și modul realist în care sunt puse dureroasele probleme cu care suntem confruntați. Țin să felicit autorii și să subscriu în totul acestui excelent text. Te îmbrățișez cu toată amiciția. X. Paris, Franța“

*

„Să vă ajute Dumnezeu să vă vedeți încununată de succes înflăcărata și neobosita luptă patriotică pe care o duceți cu atâta abnegație de atâția ani.

C. S. Ludweiler/Saar, Germania“

*

„După părerea mea, Stindardul este cel mai bun organ politic al exilului românesc. Să trăiască și să biruiască!

M. Michigan, USA“

*

„Apelul e la înălțime și binevenit. Primiți vă rog toată admirația mea pentru activitatea românească pe care o duceți.

S. G. T. New York, USA“

*

„Ca și anul trecut, vă trimit un cec care reprezintă un mic, foarte mic procentaj de susținere mai mult morală decât materială în activitatea pe care o desfășurați cu atâta curaj și abnegație... Am primit mesajul UARG în 10 exemplare pe care l-am distribuit unor prieteni români din America. Inainte! Doresc sănătate și viață lungă tuturor celor ce țin Stindardul sus.

G. G. New York, USA“

Em. de Martonne: Choses vues en Bessarabie

NB. Dans le « Dictionnaire encyclopédique roumain », 1965, le grand savant français (1873—1955) a droit à une colonne, avec photo. Il y est dit qu'il a fait de recherches poussées en Roumanie, qu'il a contribué à la formation de jeunes chercheurs et qu'il a eu de la sympathie pour le peuple roumain. Mais ce qu'on ne dit pas c'est que cette sympathie s'étendait **à la nation entière dans ses frontières historiques.**

Nous nous faisons un devoir de publier quelques extraits du grand reportage publié dans la « Revue de Paris » de 1919. Ils parlent d'eux mêmes.

Cahul

C'est un type curieux de petit propriétaire roumain de Bessarabie. Instituteur à Cahul, où il a famille et biens, il recevait un jour l'ordre de rejoindre un poste éloigné dans le centre de la Russie. C'était la méthode employée avec les gens suspects de nationalisme. Il a donné sa démission, ne voulant pas quitter ses vignes, ses vergers, dont il s'occupe avec amour, et ses ruches qui sont son orgueil. Dans la petite ville, il est devenu une autorité, a fondé, avec quelques notables, le club où nous avons très bien déjeuné tantôt, et contribué à l'organisation du lycée.

Il a six enfants, dont cinq garçons. Tous n'ont entendu parler que le russe jusqu'à l'âge de douze ans. La langue est difficile à qui ne l'a pas apprise dès l'enfance, et il fallait la savoir parfaitement pour faire son chemin. Deux garçons, particulièrement bien doués, sont maintenant à Bucarest à l'Ecole des Ponts et Chaussées. Dieu merci ! c'est moins loin que Petrograd ou Moscou ! on peut savoir ce que deviennent les enfants, aller les voir en cas de maladie. L'aîné avait étudié là-bas. Il parle le roumain avec un accent prononcé et, avec sa blouse et sa casquette, a l'air vraiment Russe.

La soirée se prolonge. Voici le directeur du lycée. C'est un Roumain du royaume récemment nommé. Le lycée date d'une vingtaine d'années. Il a été fondé aux frais de la population, en majorité roumaine, mais l'enseignement du roumain en était exclu, comme partout en Bessarabie. Depuis l'union, la majorité du Conseil d'administration, composé de professeurs et de parents, a décidé l'introduction du roumain ; les Russes fonctionnaires et les non Roumains se sont retirés. Les élèves eux-mêmes se sont refusés au début à suivre les classes de roumain. L'idée que, seul, le russe est langue savante et littéraire était entrée profondément dans ces jeunes cervelles. Le roumain, langue de paysan, ne pouvait servir à rien ! Dans toute la Bessarabie on a eu les mêmes incidents. Mais le moment le plus difficile est passé. Les parents réclament l'extension de l'étude du roumain, limitée au début aux classes inférieures.

Les colonies allemandes

Les colonies allemandes forment un groupe plus homogène que les colonies bulgares. On les rencontre tout le long du Kogalnik inférieur et de ses affluents. Impossible de les méconnaître, même sur la carte. Les noms en **thal** dominent : Friedensthal, Gnadenthal, Lichtenthal, Hoffnungsthal. Des noms de villes françaises pourraient faire croire à une émigration française : Brienne, Arcis ; il y a même un Paris. En réalité, ce sont des évocations de la campagne de France, comme Leipzig, Borodino, Berezinska rappellent des victoires sur les armées napoléoniennes. La plupart de ces villages ont été fondés entre 1816 et 1828, immédiatement après l'annexion de la Bessarabie à la Russie et l'écrasement de la France. Plusieurs ont pris la place de campements tatars récemment abandonnés comme Malojaroslavetz-Kirghiz.

Tous ont le même aspect stéréotypé. Je puis fermer les yeux et voir surgir l'image partout à peu près identique de la colonie allemande agricole. La steppe a déroulé ses horizons monotones, mais non sans grandeur, longues ondulations du sol, sans un arbre, sans une maison ; la route commence à descendre fortement, une large vallée à fond plat s'ouvre à vos pieds. Quelques buissons s'accrochent aux pentes, et, là-bas, au pied du versant opposé, exposé au Sud, audessous de vignes et de vergers, dont la verdure égaye le paysage, s'alignent régulièrement les maisons, toutes exactement équidistantes, bordant une ou deux rues qui s'étirent suivant l'axe de la vallés sur plusieurs kilomètres. Une ou deux églises au clocher pointu bien différentes des temples orthodoxes, bulgares ou roumains. Chaque maison est une grosse ferme, logis, étable et grange groupés autour d'une cour carrée ; le logis, bâtiment élevé bien différent de la maison à véranda qui n'a qu'un rez-de-chaussée. Les maisons des propriétaires les plus cossus sont de véritables édifices, rappelant, avec leur grand toit et leurs étages aux fenêtres peintes, les logis bavarois ou rhénans.

L'impression d'aisance, de richesse même, est aussi vive ici que celle d'ordre et de méthode. Dans tout le domaine des colonies allemandes, je n'ai pas vu une surface en friche. Tout est cultivé. Le bétail est superbe ' les chevaux valent ceux des Bulgares et les bovidés sont plus forts. Si les Allemands de Bessarabie sont des agriculteurs soigneux, il faut se souvenir qu'ils ont été traités en véritables privilégiés. La terre leur a été donnée sans compter. Presque tous possédent de 20 à 50 hectares. Ces paysans cossus emploient parfois des Roumains comme aides pour les moissons et les charrois. Ils laissent le commerce aux Juifs. Il y a là une sorte d'aristocratie de terriens entêtés. Le mélange avec les voisins semble être réduit à peu près à rien. Mêmes tignasses blond clair, mêmes yeux bleus, chez toutes les petites Elsa ou les jeunes Ootfried rassemblés autour de l'auto arrêtée. Impossible de se faire comprendre sans parler allemand, sauf dans les gros bourgs comme Tarouting.

Le front bolchévique sur le Dniester

Après la débâcle du front russe, les bolchéviks s'emparaient sans difficulté de Bender et même de Kichinev. L'anarchie régnait en Bessarabie. Les troupes roumaines, appelées par le Conseil national, entrèrent à Kichinev sans coup férir, mais les bolchéviks essayèrent de résister à Bender. Après quelques heures de bombardement, ils venaient présenter les clefs de la citadelle ; mais ils y avaient déjà mis le feu. C'est à ce moment que les dépôts de munitions ont sauté, que les tours du réduit ont été en partie démolies, ainsi que le beau casino avec sa salle de théâtre. Aux premières explosions, le commandant roumain déclenchait un tir de barrage. Plusieurs milliers de bolchéviks furent tués ou faits prisonniers.

On eut le tort de croire que tout était fini. Une seule compagnie fut laissée pour occuper la citadelle ; les ponts restaient intacts. Quelques jours après, les bolchéviks les passaient subitement avec un train blindé et trois auto-canons ; des Juifs sortaient avec des armes cachées et massacraient les soldats restés en ville. Les réserves accourues des environs rétablirent cependant la situation.

A partir de ce moment, les bolchéviks paraissent définitivement écartés. Le moment critique sera celui où les troupes alliées évacuent Odessa et s'établissent sur le Dniester. Les Français occupent Bender. On laissait alors passer les émissaires bolchéviks qui venaient faire de la propagande en Bessarabie ; mais il leur arrivait souvent d'être pris et fusillés. Des murmures commençaient à s'élever contre ces exécutions dans les rangs des soldats français. L'éloignement prolongé du pays, sans permissions, sans correspondance, aigrissait les esprits. La discipline se relâchait. On n'osait trop punir ceux qui passaient le fleuve pour aller boire dans les villages en face. Un soir, il y avait une noce à Parkany. C'est un village roumain, presque un faubourg de Bender. On but très tard. Sur la grève du fleuve on jouait, chantait, luttait. Vers quatre leures du matin, les bolchéviks déclenchaient un bombardement intense et passaient en barque le Dniester. Les officiers n'arrivèrent pas à rallier les bataillons occupant Bender ; mais un coup de téléphone fit accourir en vingt minutes les Sénégalais occupant un village voisin. La résistance s'organisa rapidement et l'ennemi fut repoussé. On a pris un rapport bolchévik disant que « les Français n'avaient pas donné l'aide attendue ».

Il faut avoir parcouru les districts limitrophes du Dniester pour comprendre le rôle joué par la menace bolchévique dans tous les événements récents en Bessarabie. De Bender à Soroka, les troupes roumaines occupent un front régulièrement organisé. Des lignes de tranchées parcourent les champs au voisinage de tous les points de passage. Des bataillons occupent les villages, s'échelonnant en profondeur jusqu'à Orhei. Le général P . . . , qui a tenu à me conduire à Soroka, s'est plu à me montrer à plusieurs reprises ses soldats. Pauvrement habillés, chaussés simplement de ces sandales en cuir qu'on appelle **opinci**, cuirassés du gilet en peau de mouton du paysan roumain ou portant de vieilles vestes rapiécées, ils n'en ont pas moins l'air martial. Rien ne manque à l'armement, et c'est plaisir d'entendre un soldat illettré expliquer à sa façon le mécanisme de la mitrailleuse : « Alors, les gaz voyant qu'ils ne peuvent sortir par ici, inventent de sortir pa là . . . »

. . . Enfoncé dans les coussins, bercé par le ronflement régulier du moteur, je songe à tout ce que j'ai appris de cette tournée rapide . . . Des images montent et se succèdent rapidement : vastes horizons des steppes, grandioses et monotones, paysages riants du Codru roumain, majestueux méandres du Dniester avec leurs falaises et leurs villes pittoresques ; — je revois les deux vautours s'envolant devant l'auto . . . le marché de Kubéi et la dispute avec le marchand refusant le billet roumain . . . le pasteur Hase à la barbe blonde m'expliquant pourquoi les Allemands sont ralliés au nouveau régime ; j'entends les discours des instituteurs de Soroka et des professeurs de Kichinev, tout vibrants de patriotisme roumain . . .

Que répondrai-je à ceux qui me demanderont ce que j'ai vu, ce que vaut ce pays, et ce qu'il veut ? . . . Pays merveilleusement riche, d'un prix inestimable pour la Roumanie. Population très mêlée dans le Sud et dans toutes les villes, purement roumaine au centre. Paysans ignorants, bourgeoisie russefiée . . . Mais laissez les choses suivre leur cours naturel. Le ralliement définitif à la Roumanie est en train de s'accomplir.

Ils ont perdu la tête !

Pino Rauti, le directeur de « Ordine nouovo » — revue dans laquelle il exposait son credo, qu'il défendait à visage découvert, a été arrêté sous les applaudissements des gauchistes de tout poil et de pas mal de crapauds de bénitier. Le prétexte ? Il aurait constitué une « association subversive, avec le but de renverser l'ordre économique et social établi ». On croit rêver. Dans le pays ou les livres doctrinaires sur « la technique du coup d'état » (ça ne vous rappelle pas quelque chose ? Il est vrai que l'auteur était « antifasciste ») se trouvent à tous les étalages, c'est uniquement les gens de droite qui trament des « complots ».

Seulement voilà que, jusqu'au très ambigu « Il Tempo » s'indigne. Le no. du 5 mars consacre son éditorial à ce qu'on appelle sans embages une « arrestation dans la maison ». On rend hommage, en toutes lettres à la loyauté de Pino Rauti. Et de rappeler aussi un cas typique de subversion : le groupe communiste qui est allé jusqu'à proclamer son intention de constituer un « gouvernement provisoire ». Personne parmi ces véléitaires n'a été inquiété.

L'arrestation de Pino Rauti ne peut avoir qu'un sens : la panique du « centre-gauche » devant l'avance en rangs serrés, tous les jours plus vigoureuse, des forces de droite. Les imprudents ! On voit bien que qu'aucun d'entre eux n'a fait son service militaire chez les chasseurs alpins : **on ne fait pas de bruit lorsque la lavine pend sur le bord de la montagne car on en provoque le déferlement.**

Déjà l'amiral Gino Birindelli, ancien chef de la flotte de l'OTAN en Méditerranée, le héros légendaire de la dernière guerre, enfin l'homme qui s'est opposé au maître chanteur qu'est le premier ministre maltais Dom Mintoff, a fait son choix : les listes électorales du MSI.

Gageons que son triomphe ne sera pas modeste, et aussi que Pino Rauti reviendra très prochainement parmi ceux qui lui ont gardé leur estime entière.

Tout porte à croire qu'une fois de plus les chemins de l'espoir mènent à Rome.

Nos amis peuvent liquider leur abonnement par **mandat-carte de versement** à notre compte
C. C. P. — PARIS — 12 243 35
Madame F. Gallet
1, Square des Aliscamps,
PARIS-16e
(pour STINDARDUL)

Dédié au président Nixon

Nous apprenons par « les documents du Caire » publiés par l'ami et le collaborateur de Nasser, Mohamed Hassanein Heykal, que Chou En-lai avait déclaré au Raïs, le 23 juin 1965, ce qui suit :

« Certains soldats américains au Vietnam tâtent de l'opium, et nous les y aidons. Nous plantons les meilleures variétés d'opium spécialement pour eux. Vous souvenez-vous du temps où l'Occident nous a imposé l'opium ? Nous a combattus avec l'opium ? Nous allons le battre avec ses propres armes ».

Les « experts » de Mr. Nixon ont-ils connu cette déclaration ou l'ont-ils cachée à leur patron ? Chou En-lai a dû bien rigoler en voyant le président transformé en « passe-muraille » de bonne volonté et en déclarant que, pour lui, la Chine c'est la lune ! C'est en retrait de la vérité car si, les austronautes aidant, la carte précise de notre satellite peut être mise sur son bureau à n'importe quel moment, il ne semble pas qu'il ait lu un seul rapport réaliste sur l'Empire du milieu.

Oui ! mais Pat s'est mise à mijoter des plats chinois, quant à Rich il est déjà expert dans le maniement des baguettes.

Le reste, évidemment, compte pour peu de chose.

à signaler

Aspects des relations soviéto-roumaines, 1967—1971. Sécurité européenne, Paris, Minard, 1971.

Ce volume qui fait suite aux artres « aspects » publiés en 1967, contient les études de MM. G. Cioranesco, G. Filiti, M. Korne, A. Missirliu, N. Neculce, A. Şuga. Il s'impose comme le précédent par la riche documentation, l'analyse lucide des événements et une « prospective » plutôt optimiste par ces temps de troubles. Nous reviendrons avec une analyse détaillée, car cet ouvrage mérite plus qu'une simple mention.

✳

Prospectus de « l'Association pour la défense de la pensée hispanique » (Pelayo 39 1° C. Ap. 1197. Madrid). Retenons cette devise frapée en médaille : « Il n'y a rien d'espagnol qui ne soit dirigé par une conception héroïque de la vie au service de cette entreprise. »

✳

Dans « Ordine nuovo » no. 4, déc. 1971 pp. 37—50 un article honnête et documenté sur « Corneliu Codreanu et la Garde de fer » signé par Marco Tarchi. Non moins intéressante est la « rencontre » avec Per Engdhal, l'animateur du « mouvement néo-suédois » qui veut raviver dans un pays empoisonné par 30 ans de social,gauchisme les traditions altières de Gustave Vasa.

✳

Karl Marx, **I Russi in Romania,** ed. Luciano Troisio, Padova 1971, « Coo Poe ». Il semble que ce petit livre — ou du moins l'éditeur — soit d'obédience chinoise. Ne faisons pas la petite bouche ; l'éditeur a présenté dans une langue internationale les textes dénonciateurs du pape du communisme. Ce n'est pas un service négligeable qu'il nous rend. On sait que les « manuscrits d'Amsterdam » publiés à Bucarest il y a quelques années ont eu une diffusion extrêmement limitée.

Communiqué de presse

L'Italie étant ingouvernable avec le parlament actuel, de nouvelles élections ont dû être fixées pour le 7 mai 1972. Or ces élections comportent un grave risque pour les partis « démocratiques » (du défunt « centre gauche ») : celui d'un progrès du Mouvement Social Italien, lequel avait fait un bond en avant aux dernières élections partielles. Un tel progrès dans le nouveau parlement imposerait à tout gouvernement italien l'obligation (pénible !) de s'assurer l'appui du MSI pour obtenir l'investiture.

Cest pourquoi — comme au temps des élections partielles avec le « complot Borghese » inventé par la police — les dirigeants actuels ont décidé de recourir à la terreur **pour empêcher le peuple de « mal voter ». Le vendredi 3 mars** 1972, le journaliste Pino Rauti, membre de la Direction nationale du MSI et candidat aux prochaines élections, a été arrêté et incarcéré pour « participation à une association subversive » (art. 270 du code pénal). Le 4 mars déjà, la presse plouto-communisto était en mesure d'informer ses lecteurs que Pino Rauti avait trempé dans le complot anarchiste de Valpreda (une bombe avait fait de nombreuses victimes à la Banque agricole de Milan).

Il s'agit évidemment de faire croire aux électeurs que le MSI conspire avec la « nouvelle gauche »et de permenttre à la presse du système de mettre cette affaire « à la une » jusqu'au 7 mai.

Le Secrétariat du Nouvel Ordre Européen

— invite la presse nationale-européenne à dénoncer cette grossière manoeuvre et se tient à disposition pour fournir toute documention utile ;

— présente au Mouvement Social Italien et à Pino Rauti ses voeux de succès pour les élections du 7 mai 1972.

Nouvel Ordre Européen
Case Ville 728
Lausanne, Suisse

Les COMITES POPULAIRES (B. P. n° 61—94. — ST. MAUR), viennent de se fonder pour la défense par tous les moyens légaux, des intérêts populaires sur le plan communal, régional et national.

Les COMITES POPULAIRES condamnent l'idéologie meurtrière du marxisme — de Moscou ou de Pékin — qui fait peser sur les peuples asservis la plus abominable des tyrannies (Berlin, Pologne, Hongrie, Tchécoslovaquie . . .)

Ils dénoncent comme un « bluff » impudent l'idée d'une « libéralisation » du parti de DUCLOS et de MARCHAIS, propagée complaisamment par une certaine presse, des radios ou une télévision dociles et bornées.

Comme en Russie soviétique et dans tous les pays satellites, comme en France ou en Italie, le parti communiste est toujours l'instrument servile de l'état soviétique et de ses intérêts immédiats ou lointains.

D'un autre côté, les COMITES POPULAIRES dénoncent la faillite et l'incohérence de notre système économique ainsi que les tentatives d'asservissement de la nation par les puissances du capitalisme international qui menacent l'indépendance de notre pays.

Ils appellent les Françaises et les Français — ouvriers, paysans, intellectuels, producteurs, commerçants, jeunes — à s'unir contre tous les impérialismes, idéologiques ou économiques, et pour bâtir, avec des formes d'action nouvelles, une France juste, indépendante, heureuse.

Die Standarte

Der Aufruf der rumänischen Verbände in der BR Deutschland und eine Gegenaktion der Kommunisten

Im Namen der rumänischen Verbände in der BR Deutschland wurde am 1. Dezember 1971 ein Aufruf an alle Exilrumänen gerichtet, der folgenden Wortlaut hat:

„An alle Exilrumänen, gleich unter welchem juridischen Status sie im Ausland leben.

Rumänische Landsleute!

Trotz aller spektakulären Aktionen auf dem Gebiete der Außenpolitik und der Propaganda, die ihm von einer gewissen Presse im Westen gemacht wird, kann das Regime in Bukarest seine Unfähigkeit und seine Ohnmacht nicht mehr verbergen, das wirtschaftliche Desaster, das Chaos in der Verwaltung, den Mangel an allem und das allgemeine Elend zu meistern. Mit Ausnahme der Angehörigen der privilegierten Kaste, die Rumänien in eine wirkliche Satrapie umgewandelt haben, sind überall im Lande alle unzufrieden, die Bauern, die Arbeiter, die Intellektuellen, die Jungen und die Alten.

Sich auf die Theorie der permanenten Revolution stützend haben die Satrapen des Systems, als eine neue Diversion und als Hohn für ein Volk, das seit mehr als einem Vierteljahrhundert in Ketten gehalten wird, nach der Plenarsitzung vom 6. Juli 1971 eine neue Unterdrückungsmethode eingeführt, nämlich die sogenannte **Kulturrevolution.**

Der Staatssicherheitsdienst, die Parteiaktivisten, die Auswürfe der Gesellschaft die in der schrecklichsten Terrorperiode das Gesetz diktiert haben und die für eine gewisse Zeitspanne in den Hintergrund geschoben wurden, **haben ihre Tätigkeit wieder aufgenommen.** Die Restalinisierung ist in vollem Gange. Die Methoden haben sich vielleicht geändert, das Ziel ist aber das gleiche geblieben: **die totale Vernichtung der rumänischen Nation.**

Diese neue Aktion hat in allen Schichten der Bevölkerung, aber besonders in den Reihen der Jugend, einen Zustand der Empörung hervorgerufen, dessen Widerhall bis in die höheren Partei- und Staatsverwaltungskader spürbar ist.

Wegen der Unterdrückung, der Misere, des Mangels an Perspektiven und wegen der allgemeinen Verzweiflung, versuchen immer mehr Landsleute, aus der Hölle einer Diktatur auszubrechen, einer Diktatur, die nicht einmal die einer Partei ist sondern einer beschränkten Gruppe von Exaltierten, die die eigenen Positionen und die Stühle auf denen sie sitzen verteidigen.

Unter diejenigen, die das Land verlassen, schleust der Staatssicherheitsdienst gewiß auch geschulte Agenten oder erpreßte Mitläufer ein. Diese **geschickten Exulanten,** von einigen **nützlichen Idioten** aus der Peripherie des alten Exils unterstützt die unter dem Schutz einer westlichen Staatsbürgerschaft stehen, arbeiten gemäß den Anweisungen der Nachrichten- und Spionagedienste aus Bukarest. Sie werden in dieser Tätigkeit von den Gesandtschaften und Botschaften der Sozialistischen Republik Rumänien in den betreffenden Ländern unterstützt. Auf solche Elemente sich stützend, hat sich die kommunistische Regierung die Schwächung und die Zersetzung des Exils zum Ziele gesetzt, damit sie ihm dann den Todesstoß versetzen kann.

Diese Operation ist gut orchestriert und wird intensiv auf Weltebene durchgeführt. Aus der angewendeten Taktik sind u. a. folgende Tatsachen festzustellen:

1. Schaffung einer Kluft zwischen den Generationen, indem man auf die Existenz zweier Exile hindeutet, eines **alten** und eines **neuen** Exils.

2. Gründung von fiktiven Pfarreien und Komitees, mit improvisierten Geistlichen und Strohmännern. In beiden Fällen handelt es sich um Diversionen die durch Subventionen vom Staatssicherheitsdienst am Leben gehalten werden.

3. Eine permanente Aktion für die Rekrutierung von Informanten, Agenten und gelegentlichen Dienstboten, die übrigens den Kommunisten nicht den erhofften Erfolg gebracht hat, weil fast alle Angeworbenen identifiziert wurden. Zur gegebenen Zeit werden alle diese Leute zur Verantwortung gezogen werden und ernste Konsequenzen auf sich nehmen müssen.

4. In Umlauf setzen von Gerüchten und Intrigen, sowie Diskreditierung derjenigen, die antikommunistische Aktivitäten entfalten, alles mit der Absicht, Mißtrauen und Zwistigkeit in den Reihen des Exils zu schaffen.

5. Einladungen zu geselligen Abenden, Banketten und anderen Treffen, die von den kommunistischen Vertretungen im Ausland organisiert werden.

6. Anbieten von Reisepässen mit dem Titel: **„Im Ausland niedergelassener Rumäne“,** eine Verlockung auf Grund deren der Betreffende das Asylrecht und auch die erworbene Staatsbürgerschaft der Wahlheimat verlieren kann, die aber den Kommunisten die Möglichkeit gibt, den in die Falle Geratenen zu manövrieren und zu erpressen. Die Kommunisten bedienen sich ständig derselben Argumente: die Familienzusammenführung und das Schicksal der Angehörigen, die in Rumänien geblieben sind.

*

Das Exil ist und muß der Ausdruck des Bestrebens des rumänischen Volkes bleiben. Dieses Exil **wird sich verteidigen. Mit Entschlossenheit.** Gegen die Diversionen, gegen die Einkreisungsmanöver, gegen die Kollaborateure eines Regimes, das von dem ganzen Volk abgelehnt wird, gegen alle Infiltrierungen.

Das rumänische Exil ist ein Ganzes, es ist permanent und nicht geteilt nach Altersgruppen oder Dienstalter. Um sich zu bereichern oder im Ausland Karriere zu machen, kann nur ein Abenteurer seine geliebten Stätten verlassen und auf seine Familie, seine alten Freunde und auf seinen Beruf verzichten. Es mag sein, daß sich unter uns auch solche finden, sie sind aber zahlenmäßig gering und zur Isolierung verurteilt. Die vielen anderen können nicht vergessen, was sie hinter sich gelassen haben. Sie können auch nicht auf die Durchführung eines Auftrages verzichten, den sie von denjenigen bekommen haben, mit denen sie die gleichen Leiden und Demütigungen ertragen haben. Sie wissen, daß das Exil eine **politische Option** ist, die gewisse Gefahren und schwere Situationen mit sich bringt. Sie wissen, daß das Exil das feierliche Versprechen ist, für die Freiheit zu kämpfen und an das Wiedererstehen Rumäniens zu glauben.

Von der Flamme desselben Glaubens beseelt, haben die Jüngeren, die in der letzten Zeit bei uns eingetroffen sind die Pflicht, den Kampf, der seit mehr als 25 Jahren geführt wird, weiter zu führen, nämlich im Rahmen der Organisationen, die seit 1945 gegründet worden sind. Diese Organisationen sind gewiß nicht perfekt und weisen einige Mängel auf, aber sie haben sich verdient gemacht indem sie unsere Präsenz außerhalb der Heimatgrenzen ständig bekräftigten. Gegenüber dem Regime im Lande, das jede Manifestierung der Opposition mit Gewalt erwürgt, sind diese Organisationen **die einzige Alternative.** Die Exiljugend hat die Pflicht, diese Organisationen zu verstärken, den Nachwuchs ihrer Kader zu sichern und sie mit jugendlichem Dynamismus noch wirksamer zu machen.

Gerade jetzt, da Regierungen und Politiker der freien Welt an dem Schicksal der europäischen Völker, die von der kommunistischen Herrschaft unterjocht sind, nicht mehr interessiert zu sein scheinen; gerade jetzt, da dem sowjetischen Imperialismus überall weit die Tore geöffnet werden, haben wir die heilige Pflicht, noch eindringlicher von den Leiden unserer Völker zu sprechen und alle Kräfte zu mobilisieren die im Stande sind, einen Kampf zu führen, der jetzt nicht nur unser Kampf ist sondern der Kampf der ganzen freien Welt.

Sagt den Angehörigen der noch freien Völker Europas, daß in der sozialistischen Republik die Freiheit erdrosselt wird, daß das Kulturleben vom Sattelgurt der marxistischen Ideologie immer fester eingeschnürt wird, daß die Organe des Regimes jede Manifestation religiöser Natur bekämpfen, daß die Bauern proletarisiert und an den Bettelstab gebracht wurden, daß die Arbeiterschaft mehr ausgebeutet wird als unter der blutdürstigsten Tyrannei, daß die Wirtschaftslage nie so katastrophal gewesen ist, daß die Potentaten des Tages ihre Villen und Paläste bauen wo es ihnen beliebt, mit Türklingen und Wasserhähnen aus massivem Gold; daß die Gewerkschaften nichts anderes als ein Machtinstrument der Partei sind und daß die Korruption im Staatsapparat eine wahre Plage geworden ist. Sagt das alles und noch dazu, daß das rumänische Volk diese Zustände nicht mehr ertragen kann. Die Zeiten des Abwartens sind vorbei! Wir dürfen nicht vergessen, daß die Vereinigung von 1859 über den Willen und die Rechnungen der Regierungen mancher Großmächte hinweg zu Stande gekommen ist. Die damaligen Exilrumänen, die nach dem Aufstand von 1848 gezwungen waren, das Land zu verlassen, waren an der Vereinigung der beiden rumänischen Fürstentümer maßgeblich beteiligt . . .

Das damalige Exil war ein kämpfendes Exil. Es hat seine ganze Tatkraft und Entschlossenheit in einen einzigen Willen zusammengedrängt: auszuhalten und zu siegen. Und es hat gesiegt.

Und genau so haben auch die Exulanten aus Siebenbüngen gesiegt, die seit Ende des vorigen Jahrhunderts und bis 1916 im Altreich Zuflucht gefunden haben. Ihre Aufrufe haben zur Schaffung von Großrumänien beigetragen.

Die Opfer die von unserem Volk im Kampf gegen den Bolschewismus gebracht wurden, während des letzten Weltkrieges und in den Nachkriegsjahren, unter einem Regime, das ihm aufgezwungen wurde und das es sich nicht gewünscht hat, werden uns morgen das Recht geben als freie Menschen zu leben, in einem freien Land und in einem vereinten Europa.

Wir sollten nicht vor der Lüge und vor der Hypokrisie zurückweichen. Die Tatsache, daß viele von uns nicht mehr die Stunde erleben werden, in der Siegesfahnen über unserem befreiten Vaterland flattern werden, soll uns nicht schrecken. Balcescu ist im Exil gestorben, sein Grab blieb unbekannt, aber in seinem Geiste wurde das moderne Rumänien geschmiedet.

Wir haben die Aufgabe, die Schande und die heutigen Wunden des Landes wegzuwischen und das, was uns geraubt wurde, wieder zu erlangen.

Mit unerschütterlichem Willen werden wir widerstehen und siegen.

Alles für das Land und für das Volk. So helfe uns Gott!

In Deutschland, am 1. Dezember 1971

Gh. Agrita-Acrivu
Generalsekretär

Dr. I. V. Emilian
Präsident der Generalversammlung

*

Dieser hier oben in deutscher Übersetzung vollinhaltlich wiedergegebene Aufruf fand einen großen Wiederhall in allen rumänischen Exilkreisen .Aus allen Teilen der Welt kamen hunderte von Briefen, in welchen die Verfasser des Aufrufes zu ihrem Mut und der klaren Darstellung von Tatsachen, die von niemandem geleugnet werden können, beglückwünscht werden. Die Absender haben sich **alle** mit dem Inhalt des Aufrufes solidarisch erklärt und gleichzeitig ihre Bereitschaft bekundet, den Text mitzuunterzeichnen. Auf Umwegen sind ähnliche Briefe auch aus Rumänien eingetroffen. Außerdem haben einzelne Exilrumänen und rumänische Exilorganisationen diesen Aufruf vervielfältigt und weiter verbreitet. In ihrer Weihnachtsausgabe hat die Zeitung „America“, das offizielle Organ aller rumänischen Organisationen in den USA und in Kanada, den Aufruf vollinhaltlich veröffentlicht.

Das Ereignis mußte auch von der Partei- und Staatsführung zur Kenntnis genommen werden. Als Folge entschlossen sich die Kommunisten ein Gegenmanifest herauszugeben und unter Anwendung von Methoden die ihnen eigen sind, zu verbreiten.

Das Gegenmanifest wurde im polygraphischen Kombinat „Casa Scinteei“ gedruckt, wo nichts ohne Genehmigung der zuständigen Stelle des ZK der RKP gedruckt werden kann. Wir konnten einwandfrei feststellen, daß die Schriftzeichen die gleichen sind wie bei „Magazin Istoric“, einer Zeitschrift, die in dem gleichen polygraphischen Kombinat gedruckt wird.

Die Herausgeber des Gegenmanifestes wollten den Eindruck erwecken, daß die Verfasser dieses Schriftstückes eine „Gruppe von Rumänen guten Glaubens“ seien, die im Ausland leben. Das Manifest ist weder unterzeichnet noch trägt es ein Impressum. Von Bukarest aus wurde das Gegenmanifest mittels diplomatischer Koffer nach Köln gebracht und von dort nach München. Vom 27. Januar bis 12. Februar 1972 wurde das Manifest von München, Postamt 1, in geschlossenem Kuvert und ohne Absender an Exilrumänen verschickt.

Die Operation wurde von kommunistischen Botschaftsfunktionären durchgeführt, unter ihnen der Kulturattache **Gheorghe Puscasu** und ein gewisser **Dan Butoi,** der eine unpräzise Funktion in der rumänischen Botschaft in Köln ausübt. Die beiden sind zu diesem Zweck am 26. Januar 1972 in München eingetroffen. Für den Versand des Gegenmanifestes zusätzliche Arbeitskräfte zu finden war nicht schwer, da sich in München mehrere Offiziere des rumänischen Geheimdienstes niedergelassen haben, nämlich unter dem Tarnmantel von **Sporttrainern.** Unter ihnen befindet sich einer im Rang eines Obersten namens **Gogu Viziru.**

Was das von den Kommunisten benützte Adressenmaterial anbetrifft, müssen wir noch folgendes hinzufügen. Seit vielen Jahren bekommen die Exilrumänen unaufgefordert ein kommunistisches Propagandablatt zugeschickt, daß sich „Die Stimme der Heimat“ (Glasul Patriei) nennt. An erster Stelle wurden die von dieser Zeitung benützten Anschriften verwendet. Diese Tatsache ist leicht zu beweisen, da wir im Besitz von vielen Briefumschlägen sind, die uns von Personen überlassen wurden, die das Gegenmanifest in der Zeit vom 27. Januar bis 12. Februar 1972 bekommen haben. So erhält z. B. einer dieser Empfänger die Zeitung „Glasul Patriei“ an zwei verschiedene Adressen, wobei bei einer dieser Adressen der Name falsch geschrieben ist. Der Betreffende hat jetzt das Gegenmanifest genau auf die gleiche Weise bekommen: an zwei Adressen, darunter einmal mit falsch geschriebenem Namen .Andere, die in der Zwischenzeit die Wohnung gewechselt haben, bekamen das Gegenmanifest an die alte Adresse geschickt, wohin auch die Zeitschrift „Glasul Patriei“ adressiert wird. Schließlich haben eine Anzahl von ehemaligen rumänischen Staatsbürgern, die in der letzten Zeit um die Aberkennung der rumänischen Staatsbürgerschaft angesucht haben und deren Anschrift deshalb auch der Botschaft in Köln bekannt ist, das Gegenmanifest ebenfalls erhalten.

Außer der längst bekannten kommunistischen Propagandadialektik und Agumentation, enthält das Gegenmanifest eine Reihe von groben Beschimpfungen und Verleumdungen an die Adresse der Verfasser des Aufrufes der rumänischen Verbände in der BR Deutschland, Gheorghe Agrita-Acrivu und Dr. I. V. Emilian. Das ist nicht neu. Neu ist nur die Tatsache, daß Funktionäre einer Botschaft ein in Rumänien gedrucktes Pamphlet auf subversive Weise (keine Unterschriften, kein Impressum und kein Absender) von München aus in alle Länder verschicken können. Wir stellen deshalb auch die Frage, ob zuständige deutsche Behörden es nicht für angebracht halten, sich mit diesem Fall näher zu befassen.

Zum Schluß müssen wir noch sagen, daß das kommunistische Gegenmanifest ein totaler Mißerfolg war. Alle die es erhalten haben, erkannten sofort auch die Herkunft dieses Gegenmanifestes. Das Gegenmanifest löste eine Welle der Empörung aus und bekräftigte damit alles, was in dem Aufruf der rumänischen Verbände in der Bundesrepublik Deutschland gesagt wurde.

◆◆

GROSSVERSAMMLUNG GEGEN DIE OSTVERTRÄGE

Im Rahmen einer imposanten Großversammlung der „Notverwaltung des Deutschen Ostens“ in der Bonner Beethovenhalle am 20. 2. 72 hat unser Landsmann Dr. Demetrius Leonties im Namen des stummen und versklavten rumänischen Volkes und der in Freiheit lebenden Exilrumänen „von Australien bis Alaska und Feuerland“ in einer leidenschaftlichen Ansprache an die „Abgeordneten und Bürger der deutschen Länder im Osten“ die Solidarisierung des rumänischen Volkes mit dem Selbstbestimmungs- und Heimatrecht der Deutschen zum Ausdruck gebracht.

Während seiner Ausführungen zitierte der Redner aus einem von Willy Brandt 1945 in Stockholm veröffentlichten Buch, mit dem Titel DER ZWEITE WELTKRIEG, einen Absatz, in dem Brandt die Eroberung Bessarabiens und der Nordbukowina durch die Sowjetunion folgendermaßen rechtfertigt: **„Im Sommer 1940 wurde von russischer Seite noch eine weitere territoriale Sicherheitsmaßnahme getroffen. Auch jetzt (d. h. handelte es nach der Annektierung Ostpotens und der Baltischen Staaten) sich um ein Gebiet des alten Rußlands, nämlich Bessarabien, das Rumänien 1918 annektiert hatte. Rumänien wurde Ende Juni 1940 veranlaßt, dieses Gebiet und die nördliche Bukowina abzutreten. Dadurch gewann die Sowjetunion die Kontrolle über einen Teil der Donaumündung und verstärkte ihre Machtstellung auf dem Balkan.“** Entgegen dieser wortwörtlichen Übertragung aus den sowjetischen Geschichtsbüchern erinnerte der Redner an die nüchternen und durch alle Historiker anerkannten Tatsachen, daß Bessarabien bereits im 14. Jahrhundert Bestandteil des rumänischen Fürstentums Moldau war und daß die Dnjestrfestungen Hotin, Soroca, Tighina und Cetatea Alba unter Stefan dem Großen in der zweiten Hälfte des 15. Jahrhunderts die tatarischen und türkischen Einfälle gegen Westeuropa abgewehrt hatten. Der rumänische Fürst erhielt dafür vom damaligen Papst den Beinamen „Athleta Christi“. Den allmählichen Verfall des Osmanischen Reiches ausnützend, konnten die Russen erst 1793 das Gebiet zwischen Bug und Dnjestr annektieren und damit Nachbarn der Moldauer werden. „Die Annexion Bessarabiens und der Nordbukowina im Jahre 1940 beruhte aber auf dem Molotow-Ribbentrop-Pakt von 1939, dessen Ausdehnung zu Gunsten Moskaus in den Ostverträgen von 1971 seine Legitimierung erst recht gefunden hat“, sagte der Redner. Dann erhob Dr. Leonties vor dem „im Augenblick einzigen internationalen Forum, in dem das Gewissen der versklavten Völker und ihr Selbstbestimmungsrecht Gehör und Anerkennung findet“, Klage gegen Willy Brandt, den jetzigen Kanzler der Bundesrepublik Deutschland, weil er „1. bereits 1945 im genannten Werke die Geschichte des rumänischen Volkes in sowjetischer Sicht umgeschrieben; 2. in konsequenter Ausführung seiner damaligen „Geschichts“thesen sich 1971 anmaßte, die „Unverrückbarkeit“ der jetzigen Grenzen in Europa, somit auch der **durch Gewalt und Raub gesetzten ostrumännischen Grenzen,** in den genannten Verträgen zu verankern. Zuletzt warnte der Redner das deutsche Volk vor dem Aufbürden dieser schweren Hypothek gegenüber den versklavten europäischen Völkern, zumal sie die Ausmaße der Hitlerschen Hypothek erheblich übertrifft.

Dumitru Vameanu

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstrasse 17. Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74–76.

Die große Wende

Es ist sehr schwer Wahlprognosen aufzustellen, wenn man alle Elemente in Betracht zieht, die den Volkswillen manchmal in seiner wahren Gestalt zum Ausdruck bringen, ihn aber auch sehr oft verfälschen. Deshalb auch spiegelt die „Volksvertretung" nicht immer den eigentlichen Willen einer Nation und ihre Bestrebungen wieder, sondern eher die Wünsche anderer Kräfte, denen die Möglichkeit gegeben wird, Stimmung zu erzeugen und die öffentliche Meinung zu beeinflussen und umzuformen, so wie dies seit 1945 in den meisten europäischen Ländern geschieht. Während wir diese Zeilen schreiben sind noch mehr als 6 Wochen bis zu dem Zeitpunkt, da nach den vorverlegten Parlamentswahlen, die am 7. und 8. Mai 1972 stattfinden, neue Abgeordnete und Senatoren im Montecitorio und im Palazzo Madama einziehen werden. Bis dahin kann in Italien noch vieles vor sich gehen. Einen Beweis dafür liefert uns auch der Fall des anarchistischen Milliardärs Giangiacomo Feltrinelli, der sich selbst in die Luft sprengte, als er durch einen Sabotageakt die ganze Stadt Mailand lahmlegen wollte.

Es sind also noch 6 Wochen und wir wagen es, in Bezug auf das Wahlergebnis eine Voraussage zu machen. Diese Wahlen werden für die nationale Rechte ein gewaltiger Erfolg sein und vielleicht auch der Anfang einer neuen politischen Orientierung für manche europäische Länder, die Italien mehr oder weniger verbunden sind.

Italien hat genug von den ständigen Streiks, von marxistisch-anarchistischen Terrorbanden, genug von der Unsicherheit, die in vielen Städten herrscht, genug von den Besetzungen von Schulen und Universitäten, von Drogenaffären und Verwaltungsskandalen, genug von den Machenschaften unsauberer Politiker und etablierter Meinungsmacher, die den Einzug der Kommunisten in die Regierung sehen möchten. Die älteren Italiener erinnern sich mit Sehnsucht an die Zeiten, als Mussolini an der Macht war. Jawohl, sie schauen mit Sehnsucht zurück, weil damals Ruhe und Ordnung herrschte, die öffentlichen Verkehrsmittel tadellos funktionierten und jeder seinen gesicherten Arbeitsplatz hatte. Die Jüngeren wollen keine selbstmörderischen Experimente der „Centro-Sinistra" mehr und sind auch weit davon entfernt, eine Volksfrontregierung zu dulden, die dem politischen Geschmack mancher Kommentatoren des „deutschen" Fernsehens entsprechen würde.

Für viele Italiener heißt die Hoffnung MSI, Movimento Sociale Italiano, die dynamische Polarisierungsbewegung der nationalen Rechten, die von der Linken als „Neofaschismus" bezeichnet wird. Durch eine ausgezeichnete Aufklärungsaktion und die Tapferkeit und den Opferwillen ihrer jungen Militanten, die sehr oft das Risiko auf sich nehmen, getötet zu werden, wie dies in Genua und an anderen Orten geschah, ist es der MSI gelungen, breite Schichten der Arbeiterschaft zu überzeugen, daß ihr Platz nicht unter der roten Fahne ist und daß die sogenannte sozialistische Gesellschaft nicht Wohlstand und glückliches Leben bedeutet. Unter den 600 Mitgliedern einer MSI-Ortsgruppe in Reggio Calabria sind fast 400 frühere Mitglieder der KPI oder der Linkssozialisten. In Messina sind sozialdemokratische Stadträte und Landtagsabgeordnete zur MSI übergetreten. Das gleiche geschah in Catania, in Palermo, Caltanisetta, Bari, Brindisi und in zahlreichen Ortschaften des Südens, der Lombardei und der Toscana. Den triumphalen Aufstieg der MSI kann niemand mehr bremsen, die neue Führung der kommunistischen Partei nicht und auch nicht die Jesuiten. Italien will Ruhe und Ordnung haben und dem Marxismus den Weg zur Macht mit Entschlossenheit versperren, auch wenn dieser sich in heilrosa verkleidet und von vatikanischen Diplomaten salonfähig gemacht wird.

Wenn der Befehlshaber der NATO-Streitkräfte für Südeuropa auf seinen Posten verzichtet, um als Kandidat der MSI aufgestellt zu werden, wenn der weltberühmte Forscher des Klassizismus Ettore PARATORE für die Rettung der Kultur und der Wissenschaft zur Unterstützung der nationalen Rechten und der MSI auftritt, dann bedeutet das, daß am 7. und 8. Mai nicht entschieden wird, wer ins Parlament einzieht und wer draußen bleibt, sondern ob Italien in der roten Flut versinkt oder den gesunden Weg zu seinem Weiterbestehen wiederfindet. Es ist weniger wichtig, ob 80, 100 oder mehr MSI-Abgeordnete gewählt werden. Wichtig ist, daß nach diesen Wahlen die MSI ein gewichtiges Wort mitzureden haben wird. Und das ist gut so, für Italien und für Europa.

I. V. EMILIAN

Verteilung der Sitze im letzten italienischen Parlament

In dem jetzt aufgelösten Parlament, das am 19. Mai 1968 gewählt wurde, waren die verschiedenen Parteien wie folgt vertreten:

Abgeordnetenhaus (Montecitorio):

DC (Christlich Demokraten)	264
PCI (Kommunisten)	166
PSI (Linkssozialisten)	62
PLI (Liberale)	30
PSDI (Sozialdemokraten)	29
MSI (Italienische Soziale Bewegung)	25
PSIUP (Proletarische Einheitspartei)	22
PRI (Republikaner)	9
PDIUM (Monarchisten)	5

Verschiedene (6 Linksunabhängige, 5 „Manifesto", die links der Kommunisten stehen, 2 Südtiroler Volkspartei, 1 französische Minderheit, 2 Politische Arbeiterbewegung, 1 aus der Südtiroler Volkspartei Ausgeschlossener und 1 ex-Liberaler)

Zusammen 16

Senat der Republik (Palazzo Madama):

DC (Christlich Demokraten)	134
PC (Kommunisten)	76
PSI (Linkssozialisten)	37
PLI (Liberale)	16
MSI (Italienische Soziale Bewegung)	15
PSDI (Sozialdemokraten)	12
Linksunabhängige	12

Verschiedene (darunter 2 Republikaner, 2 Südtiroler Volkspartei und 3 Senatoren auf Lebenszeit)

Außerdem noch 5 parteigebundene Senatoren auf Lebenszeit (Antonio Segni, Ferrucio Parri, Pietro Nenni, Giuseppe Saragat und Amintore Fanfani).

Die Hetzkampagne des „deutschen" Fernsehens gegen Griechenland

Von zuständiger Stelle wird immer betont, daß „die Bundesrepublik Deutschland treu zu ihren Bündnispartnern und zu der NATO steht". Was aber Griechenland und Portugal anbetrifft, scheinen diese beiden NATO-Mitgliedstaaten und Bündnispartner der Bundesrepublik nicht mehr als Verbündete sondern als Gegner betrachtet zu werden, wenn man alles, was im „deutschen" Fernsehen gezeigt und gesagt wird in Betracht zieht. Abgesehen von verleumderischen Filmen und lügnerischen Kommentaren, wird die griechische Regierung fortwährend als „**die Obristen**" bezeichnet, obwohl kein „Obrist" Mitglied dieser Regierung ist.

Die trotzkistischen, linkssozialistischen oder linkskatholischen Kommentatoren des „deutschen" Fernsehens führen diese Hetzkampagne unter dem Vorwand, daß sie damit zur Wiederherstellung „der demokratischen Freiheiten" in Griechenland beitragen wollen. Selbstverständlich braucht sich niemand von diesen Herren und Fernsehgenossen um die Wiederherstellung der „demokratischen Freiheiten" in den Ostblockländern zu kümmern, da ja dort alles in bester Ordnung ist und die Freiheit des Menschen vorbildlich garantiert wird . . .

Was die Geschichte Griechenlands nach dem II. Weltkrieg anbetrifft, scheinen die Verfechter der Wiederherstellung der „demokratischen Freiheit" von einer gewissen Periode nie gehört zu haben. Es handelt sich um die Zeitspanne zwischen Dezember 1947 und Oktober 1949, als der berüchtigte „General" **Markos** eine „demokratische" Regierung in **Konitza** (Epyrus) installierte, deren Exekutivorgane die E. A .M. (Nationale Befreiungsfront) und die „E. L. A. S. (Das Komitee der Volksarmee) waren. Zwei Jahre lang tobte der Bürgerkrieg in Griechenland. Gegen E. A. M. und E. L. A. S. mußten sich damals auch die auf griechischem Boden befindlichen britischen und amerikanischen Truppen zur Wehr setzen. Innerhalb dieser **2 Jahre** wurden von E. A. M. und E. L .A. S. **56.457 Zivilpersonen und 275 Geistliche massakriert, 305 Kirchen vollkommen zerstört und 15.560 Angehörige der griechischen Armee und der Gendarmerie getötet.** Von den Zwangsdeportierungen und „Umsiedlungsaktionen" der Markos-Regierung und ihrer kommunistischen Exekutivorgane wurden nicht weniger als 1.159.176 Personen betroffen. Außerdem entführten die Kommunisten auf ihrem Rückzug, als Markos und seine Banden von General **Papagos** vernichtend geschlagen worden waren, 28.000 Kinder, darunter Kinder die noch nicht 2 Jahre alt waren und brachten sie in andere kommunistische Staaten, **die meisten davon nach Rumänien.**

Die unzähligen „demokratischen" Komitees und Organisationen, die gegen die jetzige griechische Regierung tätig sind und auch mit Geldern vom Deutschen Gewerkschaftsbund (DGB) unterstützt werden, **bekennen sich in aller Öffentlichkeit als Nachfolgeorganisationen der E. A. M. und der E. L. A. S., die von 1947 bis Ende 1949 unschuldige Menschen massakriert und große Teile Griechenlands verwüstet haben.**

Eine solche Wiederherstellung der „demokratischen Freiheiten" oder ein sozialistisches Experiment, das den Staat total ruiniert wie in Chile, möchten die Gegner der „Obristen" vom „deutschen" Fernsehen verwirklicht sehen.

Wir danken herzlichst und anerkennend allen die uns in der letzten Zeit Spenden für die Zeitung geschickt haben. Gleichzeitig geben wir bekannt, wohin Zahlungen für „Stindardul" zu richten sind:

Bankhaus Otto Dierks & Co
8 München 2
Marienplatz 28
Postscheckkonto: München 595 55 mit der Anmerkung „für Stindardul 2277".

Fort mit den Ostverträgen

Bundeskanzler Brandt vergleicht seine Politik der „Aussöhnung" mit den Ostvölkern mit der Politik Adenauers der Aussöhnung mit den Westvölkern, vor allem den Franzosen. Der Vergleich hinkt jedoch gewaltig. Man kann nicht genug betonen, daß die Aussöhnung mit Breschnew, Gomulka, Ceausescu usw. **nicht die Aussöhnung mit den betreffenden versklavten Völkern** bedeutet. Sie kann sogar das Gegenteilige bewirken. Gomulka wurde durch das polnische Volk in einem blutigen Aufstand im Dezember 1970 hinweggefegt. Breschnew würden die verskavten Völker der Sowjetunion über Nacht stürzen, wenn sie die Gewähr dafür hätten, daß das Blutvergießen nicht umsonst wäre. Brandt hat mit den Gewaltherren des Ostblocks **gegen den Willen der Ostvölker** verhandelt. Diese Völker lehnen seine Verträge mit weit mehr Entschiedenheit ab als die Bürger der Bundesrepublik Deutschland. Adenauer dagegen hat mit den frei gewählten Vertretern des französischen Volkes eine Aussöhnung eingeleitet, die in Kürze ihre ersten Früchte trug, und zwar in der **Verwirklichung des Selbstbestimmungsrechts der Völker im Saargebiet.** Die Politik Brandts ignoriert das Selbstbestimmungsrecht der Völker und konstruiert sogar ein neues internationales **Recht: das „Recht" der territorialen Annexion durch Raubzüge und Genocid!** Das UNO-Papier, Verzeihung, die UNO-Charta, kann stolz darauf sein . . . Das polnische Exil, das ein Fünftel der Polen überhaupt darstellt (über 6 Millionen), hat durch seine namhaften Vertreter die Brandt-Breschnew-Gomulka-Pakte scharf verurteilt. Die Exilpolen lehnen merkwürdigerweise auch den Gomulka-Brandt-Pakt ab, der ihnen „realpolitisch" gesehen, eigentlich recht sein müßte. Sie nehmen aber das Prinzip der Selbstbestimmung zu ernst, um es zu mißbrauchen.

Mit welchem Recht vergewaltigt aber Brandt mit Hilfe von Breschnew und Gomulka das Selbstbestimmungsrecht anderer Ostnationen, **indem er (im Namen der Bundesrepublik!) alle Grenzen Europas als „unzerstörbar" erklärt! Mit welchem Recht vermacht Brandt Breschnew Bessarabien, Nordbukowina und den Distrikt Hertza,** die die Sowjets den Rumänen 1940 infolge des Molotow-Ribbentrop-Paktes raubten! Wenn man schon „nichts verschenken kann, was man nicht hat", dann erlauben wir uns Herrn Brandt zu fragen, wann er die o. g. rumänischen Gebiete „gehabt" hat!

Wie verhält es sich nun mit den „menschlichen Erleichterungen"? Die Realitäten: Bei Brandts Besuch in der Sowjetischen Besatzungszone Deutschlands **wurden Menschen, die ihn sprechen wollten, hinter Schloß und Riegel gebracht.** Das kommunistische Töten an der Schandmauer und der Stacheldraht„grenze" hat bis zum heutigen Tage kein Ende genommen. Beim Besuch des Bundespräsidenten Heinemann in Rumänien wurden in Kronstadt (vielleicht auch anderswo) Menschen aus ihren Häusern geholt und an anderen Orten sichergestellt; eine Frau hat sich deshalb kurz danach das Leben genommen. Das alles bedeutet aber, daß der Vergleich der Politik Brandts mit der Politik Adenauers eine Irreführung der deutschen Öffentlichkeit bedeutet, zumal die Tagespresse auf Anweisung — müssen wir annehmen — solche traurigen Informationen unterschlägt.

Wie verhält es sich mit der „Friedenspolitik"? Die Politik Brandts erweckt in der deutschen Öffentlichkeit eine falsche Hoffnung auf die „friedlichen" Absichten der Sowjetunion und unterstützt dadurch die psychologische Kriegführung des Weltkommunismus gegen unsere freiheitliche Ordnung, die durch die Politik Adenauers und Erhards errichtet wurde. Die bereits evidenten Resultate äußern sich in der **Invasion der kommunistischen Konspiration in die maßgeblichen Institutionen der Bundesrepublik und in der schleichenden Vorbereitung des Umsturzes,** während sich das Gros des Volkes von der Illusion der „Friedenspolitik" Brandts einschläfern läßt. Wie sollte man den Frieden mit einem solchen Partner „sicherer machen", der doch das Ziel verfolgt, den inneren und äußeren Frieden in der ganzen Welt zu zerstören; seine Millionen Sklaven daran hindert, mit den Menschen im Westen echte bzw. überhaupt Kontakte aufzunehmen?

Wie sollen wir, vom kommunistischen Paradies vertriebene und geflüchtete Staatsbürger der Bundesrepublik, aufhören zu mahnen, daß diese neue Politik Deutschland und Europa zum Verhängnis werden muß? Wir werden alle Rechte in Anspruch nehmen, die uns das Grundgesetz gewährt, und laut sagen und immer wieder wiederholen, damit uns der letzte schlafende Bürger hört: **Diese Ostverträge sind weit verderblicher als der Molotow-Ribbentrop-Pakt,** weil sie die Grenzen der Sowjetunion um hunderte von Kilometern weiter nach Westen verschieben als jener Pakt und weil Europa heute nicht mehr so wehr- und kampfbereit ist wie damals. Ganz abgesehen von einer **so schamlosen Verletzung des Selbstbestimmungsrechts der betreffenden nichtgefragten Ostvölker, die den damaligen Diktatoren zugetraut werden kann, jedoch nicht einem Friedensnobelpreisträger und so hoch anerkannten Demokraten!** Und sind sie tatsächlich „ein notwendiger Anfang" zur Normalisierung der Beziehungen zur Sowjetunion und zu den osteuropäischen Ländern? Sie mögen es sein, wenn man dabei die sozialistischen Machthaber ins Auge faßt, nicht aber wenn man die Sehnsüchte jener Völker **nach der Befreiung vom „Sozialismus"** versteht und unterstützt! Hat die Opposition tatsächlich „keine vernünftige und tragfähige Alternative" zu diesen Verträgen und droht uns die Gefahr der „internationalen Isolierung", wenn die Verträge nicht ratifiziert werden? Wir, die Kenner des Kommunismus, verzichten dann lieber auf jede Alternative, statt uns diese Ostverträge anzueignen, die uns mit Sicherheit in das „Sozialistische Weltsystem" führen, auf dessen Eingangstor die Inschrift steht: „Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate . . .!" Wir nehmen auch eine eventuelle Isolierung lieber in Kauf!

„Der Wille zur Entspannung und zur Verständigung wird sich durchsetzen." Das wünschen wir auch, wir, diejenigen, die unsagbar viel gelitten haben und unvergleichbar viel mehr verloren haben als Brandt und all die Vertragsstifter. Aber er wird sich nicht durch **die Legitimierung der „Moral" von Raub und Vergewaltigung durchsetzen,** sondern erst, wenn die Völker hinter dem Eisernen Vorhang und der Schandmauer **wieder frei werden;** denn Entspannung kann sich nur unter freien Menschen und Völkern entfalten. Die kommunistischen Diktaturen erzeugen doch die permanenten Spannungen in der Welt, sowohl in der Seele des einzelnen als auch quer durch die Volksseelen und tragen sie weiter unter die Völkerfamilie, um sie im Endeffekt der „sozialistischen" Weltherrschaft unterzuordnen. **Die über fünfzig Millionen Ermordeten des „sozialistischen Weltsystems" mahnen uns zur Wachsamkeit.** Wir werden deshalb mahnen und wieder mahnen, bis diese Verträge durch die überwältigende Mehrheit des deutschen Volkes in Bausch und Bogen abgelehnt werden!

Dr. Demetrius Leonties

MANIPULATION DER GEWISSENSENTSCHEIDUNG

Entsprechend ihrer Ankündigung, die Öffentlichkeit nunmehr laufend über die fragwürdigen Methoden und Aktionen des Verbandes der Wehrdienstverweigerer zu informieren, nahm die Arbeitsgemeinschaft der Reservisten-, Soldaten- und Traditionsverbände e. V. in Bayern (ARST) erneut Gelegenheit, auf die „pazifistisch-verbrämte politische Agitation" gegen den Wehrdienst und gegen die Bundeswehr hinzuweisen.

Solange noch die Gewissensentscheidung ein legitimes Mittel zur Ablehnung der Wehrdienstpflicht darstelle, müßten — so heißt es in der Erklärung der ARST — Vorbeitungskurse mit inszenierten Testverfahren als eine gefährliche Manipulierung des Gewissens wie auch als ein Akt politischer Programmierung der angehenden Wehrdienstverweigerer verurteilt werden.

Wenn die Gewissenserforschung nurmehr das Ergebnis einer vorangegangenen Suggestivbehandlung aufweise, werde das ganze Verfahren zu einer unwürdigen Farce. Der Verband der Wehrdienstverweigerer überschreite nach Meinung der ARST mit dieser weit über die Wahrnehmung der Belange der anerkannten Wehrdienstverweigerer hinausgehenden umstrittenen Tätigkeit die Grenzen legaler Interessenwahrung in unserem demokratischen Rechtsstaat.

Freiheit für die Christen in Rumänien

(Fortsetzung von Seite 4)

chen, bis hin zur Betreuung der Menschen, die sich im Dienste der Kirche verzehrt haben und nicht mehr arbeiten können . . ."

Aber von den hunderten von Priestern, die als menschliche Wracks aus den Zwangsarbeitslagern zurückgekehrt sind und von den vielen hunderten, die am Donau-Schwarz Meer-Kanal umgekommen sind, hat der Kardinal nichts gehört. Er hat renovierte Klöster besucht, aber er weiß nicht, daß die Klöster nur zur Belebung des Tourismus und der Devisenbringer renoviert wurden. Er weiß nicht, daß ein gutes Viertel der Mönche, die als Fremdenführer eingesetzt werden, verkleidete Agenten der kommunistischen geheimen Polizei sind und daß die Partei bestimmt, wer Abt sein darf und wer nicht. Kardinal Döpfner wollte vieles sehen aber er verlangte nicht zu der Stelle gebracht zu werden, an der Bischof **Vasile Aftenie** begraben wurde, derjenige Märtyrerbischof, der nach seiner Verhaftung von kommunistischen Schergen so lange täglich geschlagen wurde, bis er an diesen Folterungen starb . . . Auf der einen Seite naive, treuherzige Angehörige einer Sekte die vielleicht die Bibel verkehrt interpretieren, aber deren Aufrichtigkeit niemand in Zweifel ziehen kann und auf der anderen Seite die „Reformer" und die Verfechter der neuen konziliarischen hohen Diplomatie des Vatikans, die die Christen zur Verzweiflung bringt und die Kirche zu ihrer Selbstzerstörung führt.

Alexandru S. MORARU